

РІК LXIV, Ч. 10

ЖОВТЕНЬ – 2007 – OCTOBER

№ 10, VOL. LXIV

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ – PUBLISHED BY UNWLA, INC.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

“НАШЕ ЖИТТЯ”

Рік заснування 1944

Виходить раз у місяць

СUA – неприбуткова організація

Засновник Українського Музею в Нью-Йорку

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

“OUR LIFE”

Published since 1944

Non-profit organization

Founders of The Ukrainian Museum in New York, N.Y.

PIK LXIV

ЖОВТЕНЬ

Ч. 10

Головний редактор – Ірена Чабан
 Редактор англомовної частини – Тамара Стадниченко
 Мовний редактор – Лев Чабан

Редакційна колегія:

Ірина Куровицька (з уряду) – голова Союзу Українок Америки
 Марта Богачевська-Хом'як, Любов Волинець, Ася Гумецька,
 Анна-Галя Горбач, Галина Кирпа, Марта Тарнавська

Адміністратор: Наталія Дума (год. праці – 8:30-2:00)

Адреса адміністрації і редакції:

203 Second Avenue, New York, NY 10003

Тел.: (212) 533-4646 Fax: (212) 533-5237

E-mail: irenachaban@aol.com

Річна передплата в США

Для членів СUA \$25.00

Для інших передплатників \$40.00

Поодиноке число \$3.00

В країнах поза межами США US \$50.00

VOL. LXIV

OCTOBER

№ 10

Editor-in-Chief – Irena Chaban
 English Editor – Tamara Stadnychenko
 Ukrainian Language consultant – Lev Chaban

Contributing Editors:

Iryna Kurowyckyj – UNWLA Inc. President
 Martha Bohachevsky Chomiak, Lubow Wolynets, Assya Humetsky
 Anna-Halia Horbach, Halyna Kyrpa, Marta Tarnawsky

Administrator: Natalia Duma (Office hours – 8:30-2:00)

Editorial and Administration Office:

203 Second Avenue, New York, NY 10003

Тел.: (212) 533-4646 Fax: (212) 533-5237

E-mail: irenachaban@aol.com

Annual subscription in the USA for UNWLA members \$25.00

Annual subscription in the USA for other subscribers \$40.00

Single copy \$3.00

Annual subscription in countries other than USA US \$50.00

ЗМІСТ

В.А.Ш. Ні!	1
Леся Лисак-Тивонюк. Вірую	1
До 65-ліття створення УПА	3
Анна Багряна. Під знамена...	4
Петро Мірчук. Таким був Він, Роман Шухевич	4
Леся Онишко. Галина Дидик	5
Тетяна Коночук. Останні хвилини з Провідником	5
Святослав Ольшенко-Вільха. Слово про смерть	6
Марія Литвин. Проблема вакууму	8
Збережемо “Наше Життя”	11
Крайовий комітет відзначення Голодомору в Україні	12
Our Life	
Iryna Kurowyckyj. From the Desk of the President	13
Branch 14 and Governor Sonny Perdue of Georgia	17
Marie Zarycky-Cherviovskiy. Notes from a Picnic (Branch 96)	18
Ihor Magun. One Day in the Life of a Physician	20
Ірина Куровицька. Новини Головної Управи СUA	21
Діяльність округ і відділів СUA	25
Переступили межу вічності	30
Добродійство	31
Нашим дітям	34

На обкладинці: Микола Глуценко. З альбому “Мистецтво”,
Київ, 1973.

Підписано до друку 5 жовтня 2007 р.

Ірина Куровицька, голова СUA. Ірена Чабан, головний редактор.

Редакція журналу веде листування з читачами лише на сторінках часопису.

Редакція не завжди поділяє позицію авторів.

За точність викладення фактів відповідає лише автор.

Редакція зберігає за собою право на мовне редагування і скорочення матеріалів.

Рукописи, які не були замовлені редакцією, не повертаються.

При передруці посилання на “Наше Життя” обов'язкове.

“OUR LIFE” (USPS 414-660) is published monthly (except August) by
 Ukrainian National Women's League of America, Inc.,
 203 Second Avenue, New York, N.Y. 10003
 ISSN 0740-0225

Periodicals Postage Paid at New York, NY and at additional mailing offices.
 (USPS 414-660)

Postmaster: send address changes to

“OUR LIFE”, 203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2007 Ukrainian National Women's League of America, Inc.

Друковано в COMPUTOPRINT CORP.

1360 Clifton Ave., #402, Clifton, NJ 07012

Tel.: (973) 574-8800 Fax: (973) 574-8887 e-mail: computopr@aol.com

Передплати за журнал “Наше Життя” просимо присилати на адресу канцелярії СUA у Нью-Йорку
 203 Second Ave, New York, N. Y. 10003

Please forward all queries and annual subscription fees for *Our Life* to
 UNWLA, Inc., 203 Second Avenue, New York, NY 10003

Просимо звернути увагу на зміну цін передплат, які діють з 1 січня 2007 р.

НІ!

Коротке – ні! Це слово грізне,
В нім непоборности вся міць.
В нас скорше кров із серця бризне,
Ніж упаде сльоза з зіниць.

В нас на шляхах віків кривавих,
В боях за правду проти зла,
В огнях змагань, в пожеж загравах
Не одного вже смерть взяла.

Вона у дім до нас заходить
І завжди в кут святий сіда –
Тому, напевно, щоб в народі
Не гасла ненависть свята..

Тому, напевно, щоб ридання
Перетопивши в гордий гнів,
І ми вступали до змагання
За клич узявши грізне: – Ні!

Рішучість, гарт – розпуки замість
Взяли і ми з часів старих:
– Тих не оплакують сльозами,
Що поривають в бій живих! –

Хто там сказав – нема Чупринки?
Хто опустив на щоглі стяг,
Коли ще пишуться сторінки
Його безприкладних звитяг?

Коли в краю Його горінням
Зогріта з ворогом борня,
Несе і нам, і поколінням
Красу овільненого дня!

Коли ні в Юра, ні в Софії
Не чуть ще дзвонів жалібних,
То значить хочуть Львів і Київ
Зустріть Його серед живих!

Коли Москва фанфар не грає
Про перемогу над УПА.
То знай: на горло їй ступає
Грізна Чупринківська стопа.

Хто ж там сказав – нема Чупринки?
Хто ж опустив на щоглі стяг?
Коли ще пишуться сторінки
Його безприкладних звитяг!

В.А.Ш.

ВІРУЮ

Вірую, бо смертельним і непростим гріхом було б зневіритись у нескорену живучість мого Народу.

Це сам Господь моїх батьків і прадідів дарував українському народові незбагнуту містерійну силу, яка зберігає його перед загибеллю. Чи є ще в світі другий нарід, який так сильно і так довго була лиха доля – і не здолала вбити? Чи є ще в світі другий нарід, який так розпинали вороги, а допомагали розпинати власні перевертні-зрадники? Де є в світі нарід, в якому світляну постать Мазепи затемнювала б тінь Кочубеїв?..

Мій нескорений нарід пережив і перетерпів більше, ніж це спроможні зрозуміти всі історики цілого світу. Бо для них це якась незрозуміла плутанина фактів, які вони намагаються спрощувати, або частіше промовчувати, але які для мого Народу були такою простою правдою як саме життя і як сама смерть.

...Не шукайте зрозуміння, а тим більше співчуття у чужинців, бо їх ніколи не знайдете. Зрозуміти можна тільки те, що людина власною мукою досвідчить.

За законами сухої логіки ми вже давно повинні були загинути, а ми все існуємо і живемо! Немов наперекір усім чорним воронам, які хотіли б закрякати над могилою, що в ній погребано українську живучість.

Це сила Господа, який допомагає тим, що самі собі допомагають, не складаючи квола рук і не кажучи: „Я вже більше не можу. Здається, вже немає ніякого рятунку”.

Мій нескорений Нарід відчув цю Божу мудрість і вплив її у свою власну, народню. І тому попри Кочубеїв і Іскаріотів, які бувають у кожному народі, у нас було і є стільки Лицарів. Це вони боронять Нарід перед загибеллю.

У їхніх жилах гордо пливе кров княжих дружинників. У їхніх жилах буревійно кипить буйна козацька кров. А тепер в них пульсує кров вояків із двох світових воєн, у яких вони ще раз здобували волю Україні. Боролися і вмирали за ту волю, хоч може і тоді, і тепер декому із скептиків це видавалося абсурдом.

Не слухайте скептиків, не слухайте циніків, що критикують і насміхаються, мовляв: „І то було зле, і тамте недобре, бо ж виглядів на виграну не могло бути”. Не слухайте чорних воронів і своїх і чужих, бо з них промовляє їхня власна слабкість!

Я сказала: слабкість. Ті, що неспроможні до діла, стоять завжди осторонь і мають відвагу тільки критикувати. Відомо ж – це найлегша річ у світі. Це зброя тих, які самі нічого не зробили. Якщо хтось такий міцний у словах, хай був би взяв кріса в руки і показав свою відвагу там, де мужі її виказували: у боротьбі.

Для слабодухів респекту немає. Пошана належить тільки тим, які, віруючи у свій нарід, пішли боротися за його право – право бути самостійним і від нікого незалежним. За вічне право народу бути господарем на своїй землі.

Не кожному військовому, не кожній армії щастить виграти битву. Не кожна боротьба кінчається перемогою. Та що краще: пригинати мовчки і покірно шиї, щоб на них ворог затяг ще тугіше ярмо, чи протиставитись ворогові у збройній боротьбі? Що краще: вегетувати у приниженні і

страху нескінченної неволі, чи згинуті узброєному з вірою, що перемога таки колись прийде?

Це я говорю про мужів, про тих, які мають право гордо піднести чоло, бо на цьому чолі знам'я українського вояка.

Про слабих духом, боягузів, критикантів – не варто говорити. Добрий Господь дарував моєму Народові багато більше сильних мужів, ніж тих слабких.

І тому я ще раз вірю в силу мого Народу. Вірю, хоч дехто каже, що „тепер з нами зле. Винищують наш Нарід на Україні, а тут – кажуть – ми асимілюємося”.

Коли б такими міркуваннями кормитися – тоді треба б визнати себе переможеними. А це була б нечесність – нечесність супроти тих, які боролися і вмерли за Україну. Бо тоді б вони нас із могил поспитали: „За віщо ми пролляли свою кров і відділи своє життя? Хто із живих українців має право знехтувати жертвою Лицарів, визнаючи її, цю жертву, даремною?”

І тому я вірю, що кожний чесний українець мусить продовжувати боротьбу за волю, яку розпочали прадіди, діди, батьки і брати і навіть сини тих, що тепер живуть.

Армії в українських мундирах покищо немає. Але є дух Народу, який армію в минулому творив.

Духа не можна вбити. І тому я вірю...

Леся Лисак-Тивонюк. “Три букети зілля”. 1983. Канада, США. Братство кол. вояків 1-ї Української Дивізії УПА.

Українські дівчата взяли зброю до рук, щоб під прапором УПА захищати Україну.

17 липня виповнилося 100 років від дня народження Романа Шухевича

Родина Романа Шухевича. Осип Зиновій Шухевич, батько Романа (третій ряд, другий ліворуч), Євгенія Шухевич, мати Романа з молодшим сином Юрком (другий ряд, посередині), праворуч від неї Герміна Шухевич, бабуся Романа, ліворуч професор Володимир Шухевич дідусь Романа. 4-літній Роман (перший ряд, посередині).

ДО 65-ЛІТТЯ СТВОРЕННЯ УПА

14 жовтня 1942 року на Волині було створено Українську Повстанську Армію.

Девізом повстанців було:

“Здобудеш українську державу, або загинеш в боротьбі за неї!”

УПА боролася за державну незалежність, вела героїчну боротьбу проти нацистських і більшовицьких завойовників, та шовіністичної Армії Крайової.

Разом із українцями в рядах УПА боролись представники багатьох інших національностей, виборюючи свободу української держави.

Слава всім тим,

хто своїм громадським чи військовим подвигом, працею чи творчістю
сприяли утвердженню незалежності України!

Ген. Тарас Чупринка (Роман Шухевич)
Головний Командир УПА.

Під знамена червоно-чорні! —
спить земля у кривавій утопії,
то початок — то ще нічого,
не зогнити б лише розтоптаними...

Хтось тримає на вістрі голос,
зимний вітер — за душу просить,
просто біль не прийде ніколи,
просто так — неостання осінь...

Я вклонюся тобі, вояче,
низько-низько, по самі трави,
і хтось вищий від нас заплаче,
вчувши світле: “Героям слава!”

Рідне місто — нерідне місто...
Що ж ти бачиш, мій сивий отче?
Хай гниє під опалим листом
все несправжнє і непороче...

Під знамена криваво-чорні —
здобувати не нагороди...
То початок державо-
творення.
То прозоріння
мого
народу.

Анна БАГРЯНА, Київ

Таким був Він, Роман Шухевич

Життєрадісний, товариський юнак, любитель спорту і музики — Ромко Шух, який у парі з особливою активною участю в спортових заняттях, у школенні й заправі свого юного тіла, вже змалку глибоко цікавився проблемами визвольної боротьби українського народу, ідеологією українського націоналізму та військовими справами і в праці таємних ідеологічних товариств гартував свого духа.

Твердий, гідний найглибшого довір'я бойовик УВО.

Мистець конспірації підпільної боротьби та організування й виконання бойових чинів — референт Бойової Референтури КЕ ОУН, Дзвін; той, що вмів завжди успішно завдавати окупантам важкі удари, залишаючись невловимим і нерозкритим.

Невтомний і неustraшимий член команди Карпатської Січі, поручник Борис Щука, для якого Карпатська Україна була так само рідною, як Галичина, чи будь-яка інша частина єдиної України.

Голова Проводу ОУН на українських землях, Тур, який зумів так зручно й одночасно так рішуче зліквідувати внутрішні неполадки в Організації в 1942-43 рр. і вивести її знову на

шлях широкою революційно-політичної дії й у період найжорстокішого гітлерівського та більшовицького терору аж до своєї загибелі вдержував її на найвищому щаблі бойової активності на окупованих ворогом Українських Землях.

Легендарний Головний Командир Української Повстанської Армії — генерал Тарас Чупринка, командир армії безсмертних, які під його проводом вписали в історію визвольної боротьби українського народу одну із найславніших сторінок.

Голова Генерального Секретаріату Української Головної Визвольної Ради, Роман Лозовський, прем'єр підпільно-революційного уряду України, член якого, за прикладом самого прем'єра, залишилися на Рідних Землях, щоб разом з усім українським народом нести важкий тягар ворожої окупації і безпосередньо керувати всією визвольною боротьбою українського народу під прапорами і під проводом ОУН-УПА-УГВР.

Таким був він, Роман Шухевич...

Петро МІРЧУК

Д-р Петро Мірчук. РОМАН ШУХЕВИЧ Ген. Тарас Чупринка командир армії безсмертних. Товариство колишніх вояків УПА в ЗСА, Канаді і Європі. 1970.

Ім'я Галини Дидик та її псевда „Анна”, „Молочарка” часто вживалося в офіційних звітах радянських спецслужб у другій половині 40-х років минулого століття, а її світлина „прикрашали” міліцейські стовпи західноукраїнського регіону. Високопоставлені чиновники КГБ розробляли хитромудрі плани по її захопленню, як особливо небезпечної злочинниці, що в роки Другої світової війни очолювала референтуру підпільного Українського Червоного Хреста Тернопільської області, а згодом, входила до групи зв'язкових головнокомандувача УПА та зуміла підготувати та утримувати безпечні хати – криївки для лідера українського підпілля Романа Шухевича, а головне – володіла інформацією про його місця перебування та зв'язки з членами Проводу ОУН на українських землях.

Сьогодні, коли Україна переживає чергові негаразди і політичні колізії, видається слушна нагода представити Галину Дидик у ролі не лише непримиренного борця проти радянського режиму, а насамперед і в ролі жінки, сильної особистості, справжнього патріота своєї Батьківщини, людини відданої справі та вірній ідеалам Організації Українських Націоналістів.

На основі детального вивчення архівних матеріалів Служби Безпеки України, спогадів учасників визвольної боротьби, особистих записів Галини Дидик готується дослідження про її життя та діяльність. В основі книги ляжуть матеріали про етапи формування національно-патріотичних поглядів Галини Дидик, її участь в українському національно-визвольному русі, зокрема, підпільному УЧХ, а також її роль у групі особистих зв'язкових Романа Шухевича та внесок у популяризацію ідеї боротьби українського народу за державну незалежність і соборність України.

Леся Онишко.

Галина Дідик

Останні хвилини з Провідником

Надворі стояла золота пора христинівської осені. Природа Черкащини, як і всієї України, сповнювалася того філософського змісту, коли через призму здобутків оцінюється пройдене.

Це була осінь 1979 року. Для Галини Дидик, колишньої зв'язкової головнокомандувача УПА, генерал-хорунжого Романа Шухевича (Тараса Чупринки), вона була своєрідним підсумком ще одного року перебування в своїй і не своїй Україні. Христинівка, що стала її новим пристановищем, попри всі дискомфорти, все-таки давала відчуття, що ти на своїй землі. Після трагічних літ, проведених спочатку у Володимирській, а потім у Верхнеуральській тюрмі, а згодом у таборі суворого режиму в Мордовії, що разом склало 21 рік ув'язнення, Христинівка наповнювала спокоєм. Однак виснажене тортурами тіло дуже часто озивалося хворобами, вони мучили вдень і вночі, як моторошні відголоски безперервних допитів і нещадних катувань.

Пережите, переболіле постійно знаходило її спогадами в Христинівці, цьому своєрідному засланні, хоч і в Україні, бо лише сюди дозволено було поселитися Галині після звільнення з ув'язнення, а не у Львові чи на рідній Тернопіль-

щині, де весняної квітневої пори 1912 року в селі Шибалин уперше вона побачила прекрасне українське небо.

Може, найчастіше спогади повертали думки Галини до весни 1950 року, а саме до 5 березня, коли сталася трагедія. Вона не була несподіванкою. Кожен повстанець був готовий до такої розв'язки, вважав за честь накласти життя за незалежну Україну. І все-таки це був останній крок боротьби перед вічністю, хоч і осмислений.

Ще тривала на західноукраїнських землях напружена боротьба вояків УПА з енкаведистами, хоч і набула нової якості, перейшовши з партизанської форми у підпільну. З кожним днем ставало дедалі небезпечніше. Несподіванки чигали щохвилини, енкаведисти прочісували кожне село, кожне місто, кожну вулицю, перевіряли кожну хату, на яку падала найменша підозра. Не ставало жодного безпечного місця на рідній землі. Все реальнішим було відчуття приреченості боротьби в Україні за Україну, але не приходили думки про відступ.

Бо це була боротьба не на життя, а на смерть.

СЛОВО ПРО СМЕРТЬ

Іржаву силу ґрат і сірі діри мурів
Рудий полоще місяць уночі,
Обличчя миє в'язням, що не сплять похмурі,
Що тужно вдивлені в вікно при зимнім мурі,
Про волю мріючи, стоять.

В холодних кігтях скрип коловороту серця,
Десь там, за ґратами поля і ліс:
До болю ув очах, несито-люто вжерся
І тугою, що рве в шматки криваві серце,
Вітрець з піль аромат несе.

І розгоряються притихлі сірі очі
Вогнем минулих прошумілих днів,
Лиш мить на парпеті кожний хоче
Постояти, бо кров гримить, грюкоче,
А воля вабить, мов вовків.

У тиші цій зловіщій, світлом злитій,
Десь із підвалу темного, із дна,
Рвонув жіночий крик. Уста розкриті
Пекельним болем мук і кровію облиті
Збудили келії із сна.

І ще раз крик, ще раз... Біль вітром ніч розгортав.
На брамі колихався вартовий.
На мур похмуро тінь його поклаталась довга,
А місяць в'язням із за ґрат єхидно моргав:
Хтось допивав останній свій напій.

Хтось умирав. Поля пахнули в синій далі
І вітер флейтами в заламах ґрав.
У розпачі німій безсило ґрати рвали
Похмурі в'язні. Вартові перекликались,
А місяць мури полоскав.

Похмурі темні мури. Скільки днів, і ночей,
І дум, і щастя ви сотали з лиць!
Та завжди брук від ходу все нових грюкоче
І ржаво, наче кість, ключі в замках скрегочуть
Від трупно задушних пивниць!

Святослав ОЛЬШЕНКО-ВІЛЬХА

І кожного дня, кожної ночі могла статися остання, межова ситуація.

Посилилися арешти. Дедалі важче було знайти мешкання для Провідника. А це був один із обов'язків Галини. Зиму 1950 року перебули у Львові. Але ситуація потребувала зміни житла, тому незабаром зупинилися в Білогорщі, неподалік Львова. Момент зіткнення з енкаведистами був передбачуваний: остання куля чи ампула з отрутою повинна була забезпечити гідний вихід із безвихідної ситуації при зустрічі з ворогом. Але з Галиною трапилося інакше.

Сама Галина лишила спогади про маленьке сільце Білогорщу і останні хвилини Провідника. Ці спогади знов і знов приходять до неї, як невідворотне, що мала перейти, перебути – і втрату найдорожчої для всіх повстанців людини, і самій потім витримати надлюдські муки радянського політв'язня. Імовірно, для того, щоб згодом розповісти про пережите.

Наприкінці сімдесятих до неї в Христинівку завітали львів'янки Надія Мудра і Ганна Садовська, запросили потайки приїхати до Львова. Там і було зроблено магнітофонний запис унікальної розповіді.

„...Щоб мене не впізнали, я постійно перевдягалась. То раз у селянку з банькою молока чи з якоюсь зеленню, яриною тощо, а часом була підмальована, як пані, мала гарний бронзовий костюм. А Катруся (Зарицька) мала зелений плащ. Раз комусь-то сказали: шукайте жінок в бронзовому костюмі і в зеленому плащі та чорній блузці. Ми все поміняли: я свій костюм перефарбувала, а Катруся десь якусь куртку дістала, і вже не стало таких жінок.

Улітку ми звичайно викочували на поля, в ліси. Були в Рогатинщині, в Бібреччині тривалий час. Треба було довідуватись до них.

Укінці ми знайшли хату під Львовом у Білогорщі. Маленьке сільце, за лісочком за головним двірцем (вокзалом). Хата в центрі села, але двоповерхова. Колись це була школа. Внизу мешкав голова сільради, був кооперативний магазинчик, а наверху – вільне помешкання, така собі мансарда. Дві кімнати, кухня і великий стрих. Ми пішли туди, а треба було бути незвичайно обережним, щоб туди дібратися. Хлопці зробили перегородку на коридорі зі сходів. Входилося нагору, а напроти сходів перегородка, на яку я вішала усякий посуд, щоб було менше помітно. Клітка була дуже маленька, так що ледве могло там стояти три особи. Нуся – господиня, вчителька, маленька жінка, напрочуд порядна. Щоправда, вона дуже боялася того усього. Нараз, коли я приходила пізно вночі, а спали ми на одному ліжку, то вона годину-дві не рухалася зі страху. Але не зробила жодного зауваження, не вимовила необережного слова. Навпаки, якимось підтри-

мувала нас. Ми там провели майже півтора року. Влітку не було нас там, тільки взимку. Місце було дуже добре, бо близько до Львова. А тоді якраз почали переходити наші люди не тільки в село, але й у Львів.

Почали арештовувати людей. Арештували Одарку Гусяк. Я мала ще з нею зустріч. Усі захвилювались. У понеділок ми вже мали вибиратися, залишати ту хату. Але, подумали, ще зачекаємо. А в п'ятницю Одарка на зустріч не прийшла, значить, вона була арештована. У неділю ранесенько, мали бути пробні вибори в селі, мала якась комісія прийти в сільраду, хотіли подивитись, як то буде виглядати. Господиня вийшла з хати. Раптом хтось стукає у двері сильно, дуже сильно. Провідник відразу зайшов до криївки, а я пішла відкривати двері. Подивилась, а там стоять озброєні (того ніколи не бувало), один з наставленим дулом до дверей. Ясно стало: щось недобре. Але ми з Провідником попередньо домовились, якщо нема чогось навалнього, то я піду відкривати двері. Бо все-таки є можливість комусь вискочити. І я собі подумала так: може, той один чи два ввійдуть до середини, і поки будуть робити обшук, то Провідник може вийти чи сховатись. Мене взяли відразу за руки, і коли я йшла сходами догори, то почала відразу голосно говорити: „Ви чого тут боїтеся, тут нікого нема, чого ви тут шукаєте?”

Я спеціально говорила голосно, щоб дати знати Провідникові, хто тут є. Мене завели в кімнату, посадили на табуретку і вимагали сказати, хто тут ще є. Зі мною було двоє, але чую, що по сходах ще йдуть. Ну, очевидно, справа дуже погана. Тримають за руки.

Чую: ‘А, Галина, Галина, от тут родимка, ми знаємо її’. Я заперечую, що я не Галина, а тоді я називалася Антоніна Кулик, переселенка, говорю голосно. А все надслуховую, що діється там, у криївці. Мені відразу кажуть сказати, де Роман, що вони знають, що він десь тут є. Вже обіцяють, що буду мати добре життя і так далі. А я кричу, що нічого не знаю. Очевидно, Провідник одразу зрозумів, хто тут є. У нас була домовленість: коли почую один постріл, тоді вже можу робити, що хочу, кожний з нас рятує себе, як може, чи рятує когось іншого.

Отже, постріл – це був тільки сигнал, мовляв, до того часу я охороняю, а відтак вже можу

діяти залежно від обставин. Він може втікати, я можу чи то боронитися, чи теж втікати. Коли я почула цей постріл, я шарпнулась (мене тримали за руки) і сказала: ‘Ой, лягаймо, бо зараз будуть стріляти’, і побігла до другої кімнати, а вони – за мною. Я лягла на підлогу і кілька з них також лягло. Лежачи, почала добувати отруту (ціянистий калій), поклала поміж зуби і почала жувати. Отрута чомусь не діяла. Раптом я відчула, що непритомнію, немовби якась гума стягувала мене, все підійшло до горла. Я втратила свідомість. Що потім було зі мною, не знаю, бо пробудилася вже в тюрмі на Лонцького (у Львові).

Пам'ятаю, як вони поводитись. Один із них був у цивільному і говорив: ‘Это я все сделал, это я все сделал’. Хто то був і що він мав на увазі, що він ‘сделал’, я не знаю.

Ще повернусь до того, як я йшла по сходах, а потім лягла на підлогу в кімнаті, чула, як на вулиці раз, другий і третій стріляли; так і зрозуміла: це вже кінець. А потім я ще чула: ‘Есть, он убит’. Значить, Шухевич себе застрілив, а ще, здається, офіцера, а також солдата.

Потім мені розповідали, що мене винесли в авто, повезли в тюрму. Кілька днів я була непритомна. Були хвилини, коли до мене поверталася свідомість. Я зовсім не рухалась, не могла нічого ковтнути, немовби було паралізоване горло. Відразу телефонували, викликали львівських і київських лікарів, щоб мене втримали при життю. Приїхав тоді Ковальчук, здається, він тоді був головний кагебіст на Україні. Він казав зробити все, щоб я жила. Був тоді славний лікар Цветков. Вони мене оглядали, кололи. Давали чомусь наркоз, бо я часто втрачала свідомість, а потім через деякий час стала щось відчувати, щось бачити. А раз дали мені повний наркоз. Я вдихала і думала, що вже не пробуджуся.

Цікаво, що свідомість повертається швидше, ніж здатність рухатись, бачити. Так що я усвідомлювала, де я є. Щоправда, не завжди. Мені здавалось, що я ще в Білогорщі, де в нас була маленька дівчинка Ака, що зараз будуть стріляти, і перше, що я думала, як оборонити ту дівчинку.

Цей наркоз, здається, їм нічого не дав. Я не рухалася. Потім мене перенесли в другий кабінет, мене намагались годувати через горло – це їм не виходило, потім через ніс, і так не йшло, потім підтримували мене уколами. Постійно коло мене були лікарі...”

Зрозуміло, що вони були біля Галини не з милосердя. Це був живий свідок, свідок, що працював пліч-о-пліч із генералом Української Повстанської Армії. Такого свідка за будь-яку

ціну потрібно було зламати, витягти потрібну інформацію. Проте ці сподівання були марними.

Тетяна КОНОНЧУК

Найважливішим своїм завданням 128-й Відділ Союзу Українок Америки ім. Галини Дидик у Філадельфії вважає збереження світлої пам'яті своєї героїчної патронки.

Працю над книжкою про Галину Дидик Управа Відділу доручила Лесі Онишко.

Леся Онишко, кандидат історичних наук, закінчила аспірантуру інституту українознавства ім. Івана Крип'якевича НАН України. Працює на посаді доцента у Львівському державному інституті новітніх технологій та управління ім. В'ячеслава Чорновола. Автор книги „Катерина Зарицька. Молитва до сина”. – Львів: Світ, 2002. – 175 с. У доробку автора ряд статей, присвячених дослідженню національно-визвольного руху на західноукраїнських землях, особливо тих аспектів, що торкаються участі жіноцтва у визвольній боротьбі народу за свою незалежність. Серед них: „Роль жіноцтва в українському національно-визвольному русі середини ХХ ст.”, „Програма ОУН про реалізацію української національної ідеї”, „ОУН-УПА – лідер у протистоянні більшовизму”, „Роль ОУН-УПА в організації руху опору на західноукраїнських землях 1944-1946”, „Організація та діяльність підпільного Українського Червоного Хреста на західноукраїнських землях у 1943-1945 роках”, „Зв'язкові Романа Шухевича у 1945-1947 роках”, „Роль жінки в українському національно-визвольному русі” та інші.

Звертаємося до всіх, хто знав Галину Дидик, із проханням поділитися спогадами про неї, які стануть важливим доповненням до образу цієї незвичайної жінки.

Листи можна надсилати на адресу голови 128-го Відділу Галини Пупін:

Halyna Pupin, 1703 Strahle Street, Philadelphia, PA 19152

ПРОБЛЕМА ВАКУУМУ

Це не репортаж із Конгресу Світової Федерації Українських Жіночих Організацій, а радше враження сторонньої людини. Декілька штрихів до окреслення наших спільних проблем.

У тісній залі столичного Будинку вчених, де звичайно збираються дуже камерні вечори, а тепер умістився весь Конгрес Світової Федерації Українських Жіночих Організацій, я думала про хвилю української еміграції. І про те, що їх народжує. Хоч більшість присутніх представляла третю хвилю, відчувалося, що тепер набирає дедалі більшу силу четверта хвиля – заробітчанинська. І оця остання особливо болюча, бо вимиває народ уже з незалежної, вже з нашої України. Вона втілює і транслює всьому світові нашу невдачу. Невдачу держави, яка не змогла втримати і захистити своїх громадян, гарантувати їм конституційне право на життя і працю, на людську гідність...

І саме жінка сьогодні змушена кидати рідний дім і їхати у далекі світи заробляти гроші. І десь, може, й знайшовши, втрачає найголовніше: своїх дітей. Вони ростуть без материнської уваги й виховання. Тож на відкритті Конгресу особливо актуально звучали слова предстоятеля Української греко-католицької церкви Блаженнішо-

го Любомира Гузара про особливу роль жінки у родині – бути свідком віри для своїх дітей...

А мені згадувалися рядки із книжки Олесі Галич „Усі дороги ведуть до Риму”. Це повість про тяжку заробітчанинську долю. Але попри всі поневіряння, у її героїні нема ворожості до зверхньої, байдужої до українського горя Італії. Її висновок, на перший погляд, несподіваний: “Я скривдила тебе, великий Риме!.. Мов диверсант, залізла в лабіринт не дуже багатой країни Європи, шукаючи виходу до захованих скарбів... А там десь моя земля, що в піснях стікає молоком і медом. Та я її занедбала. Я висякалася в молоко радіаційним нежитем, я зібрала мед у брудну парашу. Я залишила там своїх дітей замість сторожа. І вони квилять під нічним небом, а вдень бешкетують, як у зоні, щоб забути своє дитяче горе...”

Бо там, з італійських пагорбів, їй видніша своя держава. І з усією ясністю постають її парадокси: „Мати найбагатші землі і бути хронічно бідними! Сидіти на золоті – і задихатися

від голоду! Постити півроку, щоби в один день обжертися до хворості! Плекати таланти – і розпорошувати їх по світу! Здобувати освіту, щоби мити черепки італійському двірникові! Насипати високі могили, щоби справляти на них гучні поминки!” Та зрештою – „Здобути дорогою ціною незалежність, щоби мільйонами тинятися по задвірках чужих держав!”

...А тим часом у залі Будинку вчених тривало обговорення річних звітів організацій-членів СФУЖО, яке органічно переростало в обговорення найболючіших проблем нашого сьогодення. Цікаво було послухати людей, які давно не були на Батьківщині і тепер ділилися враженнями про сучасну Україну. Вона їх дуже вразила. Бо не співпадала з тією, що живе у серці. Їм здавалося, що на Хрещатику зовсім не чути української мови, у кіосках зовсім немає української преси... Хотілося сказати, що все не так трагічно. Якщо вслухатись, є в нас і мова, і преса. А може, ми, „тутешні”, просто звикли до цієї „напівУкраїни”, сприймаємо це як належне...

А взагалі дуже відчувався оцей взаємний інформаційний вакуум. Скажімо, для мене справжнім відкриттям була настільки масштабна праця української діаспори на благо України. Судячи зі звітів складових організацій із різних куточків світу – Америки, Канади, Бельгії, Німеччини, Великої Британії, Бразилії, Аргентини, Франції, Австралії, Польщі, Чехії, Естонії, Литви, Скандинавії, Італії, Іспанії, – це справді системна, послідовна напружена робота. Робота, яка складає сенс усього життя цього тендітного жіноцва.

Прикро, що таку рутинну „закадрову” працю чомусь не видно в Україні. Усі ми ставимо нашому парламенту в приклад цілу низку країн світу, які раніше за нього змогли осмислити й визнати трагедію Голодомору геноцидом, але мало хто знає, що це передовсім заслуга дипломатичної роботи нашої діаспори, яка не втомлюється лобювати інтереси Батьківщини у країнах своїх поселень. А згадати ті 6 мільйонів доларів, які прийшли в Україну на різні благодійні цілі за ці п’ять звітних років! І це ж не спадок якогось багатого дядька – це переважно особисті внески членок жіночих організацій, це чийсь пенсії, потом і кров’ю зароблені кошти... Коли обговорювалося питання про те, як нев-

IX Конгрес СФУЖО.

Ліворуч Марія Ковалишин (Німеччина), Христина Бідак (Канада), Ірина Куровицька (США), Галина Попович (Канада).

дячно Україна звітує за ті кошти, я почула таку геніяльну у своїй наївності думку однієї з учасниць обговорення: а яка, мовляв, різниця, куди ідуть ті кошти, якщо в будь-якому разі це допомога Україні...

Відкриття Конгресу вшанувало своєю присутністю чимало високодостойних людей. Це й вже згадуваний предстоятель Української греко-католицької церкви Блаженніший Любомир Гузар, і Посол України в Канаді Ігор Остап, і голова Світового Конгресу українців Аскольд Лозинський, і голова міжнародного благодійного фонду „Смолоскип” Осип Зінкевич, і голова Союзу Українок, народний депутат України V скликання Лілія Григорович, голова Національної ради жінок України Ірина Голубева, почесна голова Всеукраїнського жіночого товариства імені О. Теліги Ольга Кобець.

Але, окрім Посла України в Канаді, не прийшов жоден державний службовець. Хоч поважне зібрання зверталося до урядових структур із запрошенням. „Коли ми сюди приїжджаємо, то відчуваємо, що ми непотрібні, що з нами ніхто не рахується. Ми як ті загублені діти, які приїжджають до своєї рідної матері, а вона їх цурається, – говорить голова Світової Федерації Українських Жіночих Організацій Марія Шкамбара. – Нам бракує того контакту, щоби наші діти їхали в Україну, щоби вони вивчали українську мову, нам треба, щоби був такий обмін українськими дітьми, щоби українські діти їхали в діаспору, а наші – в Україну”.

„Загублені діти” – цей вислів у розмові зі мною пані Марія Шкамбара повторила не один раз. Болить...

Бо взаємодія з урядовими структурами активізується переважно лише під час проведення Світового Конгресу Українців чи Все-світнього форуму українців. Тоді представники діаспори зустрічаються з міністрами, обговорюють насущні проблеми. Жіноцтво найбільше цікавить освіта, адже вони проводять школи у діаспорі, і хочуть допомоги від уряду, адже бракує матеріалів, книжок, фінансів...

„Потрібен певний Департамент в уряді, який би цікавився діаспорою. Я не бачу, щоб він тепер працював, щоб він справді був видний, щоб ми знали – хто це, до кого звертатися, з ким говорити”, – говорить М. Шкамбара.

Але мені здалося, що ця відчуженість усе-таки взаємна. Адже за бажання знайти структури, які відповідають за роботу з діаспорою в Україні, зовсім неважко. Скажімо, щодо Міністерства культури і туризму, то пані Марія навіть уявити не могла, яким чином це відомство може працювати з діаспорою: „Я спілкуюся з діаспорою, і мало хто говорить про якусь поміч”.

Але послухаймо й другу сторону. У липні цього року на засіданні Колегії Міністерства культури і туризму доповідав начальник відділу культури етносів України та української діаспори В. Дудка – „Про стан реалізації Державної програми співпраці із закордонними українцями на період до 2010 року та забезпечення культурних зв'язків із закордонним українством”.

Суть цієї програми полягає у здійсненні низки культурологічних та культурно-мистецьких заходів, спрямованих на задоволення культурних та духовних запитів закордонних українців. Причому наголошено, що ці заходи формуються „згідно звернень, що надходять від громад закордонного українства з урахуванням положень Державної програми співпраці із закордонним українством та фінансових можливостей Міністерства”.

Серед них – IV Всесвітній форум українців, II культурологічний Міжнародний симпозиум „Українська театральна діаспора у контексті державної мовної та культурної політики”, фестиваль творчої молоді української діаспори „Свято талантів”, семінари та майстер-класи керівників творчих колективів, мистецькі пленери за участю професійних художників – представників закордонного українства, мистецькі виставки тощо.

Як значиться у звіті, кращі мистецькі ко-

лективи з України побували в 11 країнах світу, зокрема Росії, Білорусі, Молдови, Придністров'я, Сербії, Словаччини, Румунії, Іспанії, Польщі, Латвії, Естонії. Українським громадам було передано близько 1 тисячі примірників україномовних книг, нотних, аудіо- та відеоматеріалів. В. Дудка також зазначив, що передбачувані планом роботи Міністерства культури і туризму України заходи щодо співпраці із закордонними українцями у II півріччі 2006 р. та I півріччі 2007 р. виконані у повному обсязі. До речі, всього на реалізацію заходів щодо встановлення культурних зв'язків з українською діаспорою в 2007 році виділено 5,2 млн. гривень.

Водночас наголошено і на недоліках роботи Міністерства культури і туризму в цьому напрямку. Зокрема, слід значно активізувати роботу з закладами та керівними органами культури на місцях з метою залучення закордонних українців до культурно-мистецьких заходів, що проводяться в регіонах та більш ширшого ознайомлення представників громад закордонного українства з визначними пам'ятками історії, культури, туристичним потенціалом України. А також – більше уваги приділяти проведенню практичних семінарів для керівників громадських організацій закордонних українців, семінарів-практикумів та майстер-класів для художніх керівників мистецьких колективів. У звіті зазначається, що необхідно також урізноманітнити форми творчих стосунків із талановитими дітьми та творчою молоддю з числа закордонних українців.

До речі, саме Міністерство культури і туризму, згідно із Державною програмою співпраці із закордонними українцями на період до 2010 р. (її розробник та головний виконавець – Міністерство закордонних справ України) визначається головним виконавцем проведення IV та V Всесвітніх форумів українців.

То чому ж усе-таки діаспора не знає про цю, судячи зі звіту, активну роботу Міністерства із забезпечення її культурних потреб – у той час, коли ця робота така важлива на тлі проблеми втрати ідентичності, асимілятивних процесів у діаспорі? І скільки ще таких звітів зберігається по кабінетах чиновників різних відомств, які відповідають за зв'язки з діаспорою?

Але чи використовує й діаспора зі свого боку всі шляхи взаємодії з урядовими структурами, якщо про деякі з них і гадки не має?

Марія ЛИТВИН

ЗБЕРЕЖЕМО „НАШЕ ЖИТТЯ”

На ширших сходах 99-го Відділу США у Вотервліті, Н.-Й. Управа і членки Відділу вирішили допомогти розв'язати фінансові труднощі “Нашого Життя”, складаючи **1,500 дол.** на Пресовий Фонд журналу.
Віра Н. Кушнір, голова Відділу.

З нагоди 39-го Окружного з'їзду Союзу Українок Америки Округи Чикаго складаємо 1,000 дол. на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

Ми підтримуємо важливість видання жіночого журналу, щиро вдячні його видавцям та високо оцінюємо працю головного редактора.

Щире спасибі Вам, шановна і дорога пані Ірено, за надзвичайну вмільість у добірці матеріалів, запрошення талановитих авторів і мистецьке оформлення сторінок нашого журналу.

Бажаємо Вам та Редакційній Колегії журналу дальших творчих успіхів у професійній праці, щастя і радості в особистому житті!

Зі щирим привітом Любомира Калін, голова Округи Чикаго.

Дорогі видавці журналу „Наше Життя”, шановні Пані!

Управа і членки 78-го Відділу США ім. О. Степанів, у Вашингтоні О.К. бажають приєднатися до акції збереження нашого журналу і для забезпечення його подальшого видання складають **1,000 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

З дружнім привітом Софія Царик, голова Відділу. Христина Пацлавська, скарбник.

Управа і членки 22-го Відділу США, Округа Чикаго, на Загальних зборах вирішили підтримати журнал і склали **200 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

Також у світлу пам'ять своїх членок бл. п. Катерини Сенчишак і бл. п. Марії Малецької замість квітів на могилу склали **325 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”. Разом **525 дол.**

(Список пожертв на 31 стор.).

Оксана Мельник, скарбник Відділу.

З нагоди 50-літнього ювілею нашого вінчання складаємо 500 дол. на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.
Ярослава та Іван Лучечки.

Дорогі Союзьанки!

9 квітня ц. р. відійшов у вічність мій незабутній чоловік бл. п. Юрій Пастернак.

У цей важкий час мого життя Ви відгукнулися на моє горе. Багато з Вас старалося улегшити мій біль ласкавим словом, доброю згадкою чи дружньою порадою. За Вашу дружбу щире спасибі!

Також сердечно дякую за Богослуження, молитви, вислови співчуття, квіти та щедрі пожертви на харитативні цілі Союзу Українок Америки.

У світлу пам'ять мого чоловіка бл. п. Юрія Пастернака складаю 500 дол. на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”. Залишаюся щиро вдячна і ніколи не забуду Вашої уваги до мене.

Оля Пастернак.

У світлу пам'ять своєї членки **Люсі Візняк** союзьанки 17-го Відділу США у Маямі склали **350 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.
Ірена Дзюбинська, голова Відділу.

У світлу пам'ять бл. п. **Ольги Ящишин** членки 65-го Відділу США в Нью-Брансвіку склали **300 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.
Іванна Ратич, скарбник Відділу.

З нагоди 55-ліття 33-го Відділу США ім. Лесі Українки в Пармі, Огайо, Управа і членки Відділу призначили **250 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

Лукія Медицька, скарбник Відділу.

Складаю **100 дол.** на Пресовий Фонд „Нашого Життя”, щоб ще довгі роки зберегти наш журнал!
Надія Бігун.

Дорогі видавці журналу!

Щоб продовжити видання „Нашого Життя” складаю 100 дол. (через 65-й Відділ СУА у Нью-Брансвік) на Пресовий Фонд журналу.
Ольга Городецька.

У світлу пам’ять дорогої, незабутньої моєї дружини **Софії Костюк** складаю **100 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.
Володимир Костюк.

Замість квітів на могилу **бл. п. Марії Романець**, моєї довголітньої приятельки, складаю **100 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.
Олександра (Леся) Яцкевич.

У пам’ять **бл. п. Емілії Павлюк**, колишньої голови 13-го Відділу СУА у Честері, складаємо **100 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.
Управа і членки 13-го Відділу СУА.

У пам’ять дорогого чоловіка **бл. п. Василя Заброцького** складаю **100 дол.** (через 10-й Відділ СУА) на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.
Анна Заброцька.

Разом із найкращими побажаннями світлих днів і Божих ласк щиро дякуємо вельмишановним добродіям, які так щедро обдаровують наш журнал!

*Екзекутива Союзу Українок Америки.
Редакційна Колегія журналу „Наше Життя”.*

*Пам’ятник жертвам
Голодомору-Геноциду
1932-1933 років в Києві.*

КРАЙОВИЙ КОМІТЕТ ВІДЗНАЧЕННЯ ГОЛОДОМОРУ В УКРАЇНІ

Створено Крайовий комітет відзначення 75-ї річниці Голодомору в Україні 1932-1933 рр., голова комітету Михайло Савків, президент Українського Конгресового Комітету Америки.

У листопаді 2007 р. Комітет започатковує рік відзначень 75-ї річниці геноциду, який закінчиться відкриттям пам’ятника жертвам Голодомору в столиці США Вашингтоні, О.К., у листопаді 2008 р.

Заплановано ряд заходів: 17 листопада – Похід пам’яті і соборна панахида в Катедрі св. Патрика у Нью-Йорку, пересувна виставка документів про Голодомор, пропам’ятна книжка з нагоди відкриття пам’ятника у Вашингтоні та ін.

Зареєстровано інтернет сторінку комітету www.ukrainegenocide.org, на якій будуть інформації про Голодомор та працю Комітету.

Створено Почесний комітет Крайового комітету, який включає ієрархів українських церков, членів українського дипломатичного корпусу в США та членів Світового Конгресу Українців.

Крайовий комітет співпрацює з Міжнародним комітетом Голодомору Світового Конгресу Українців та Президентською Радою Президента України Віктора Ющенка.

OUR LIFE

Monthly, published by Ukrainian National Women's League of America

Vol. LXIV

OCTOBER 2007

Editor: TAMARA STADNYCHENKO

From the Desk of the President

*The Ukrainian National Women's League of America
salutes the newly reelected president of the World Federation of Ukrainian Women's Organizations
Maria Szkambara
and wishes her success in her future endeavors.*

*Congratulations to
Branch 26 of Detroit on its 75th anniversary
Branch 58 of Detroit on its 60th anniversary, and
Branch 43 of Philadelphia on its 50th anniversary.*

Many thanks for all you have done for our organization over the decades.

The IX Congress of the World Federation of Ukrainian Women's Organizations (WFUWO) was held in Kyiv from August 15 to 17, 2007. It was a historical moment for the organization, because it was the first time since its inception that the WFUWO Congress was held on Ukrainian soil. Representing the UNWLA as registered delegates to the Congress were Iryna Kurowyckyj, Oxana Farion, Irena Chaban, Lubov Shatanska, and Dr. Uliana Kekish-Solodenko, who registered as a delegate because Olha Trytiak, who was initially part of the UNWLA delegation, was not able to attend. I would like to underscore that every delegate representing the UNWLA paid her own costs for travel, lodging in Ukraine, and the Congress registration fee.

The August 15 morning program of the Congress was dedicated to the unfinished business of the WFUWO Executive Board. This was followed by a procession to the Famine 1932-1933 Monument near the church of St. Sophia. WFUWO's President Maria Szkambara and Olha Danyliak, chair of the WFUWO Congress Committee, placed a wreath at the foot of the monument and a prayer was said for the 10 million who perished in the artificial famine forced on Ukrainians by Stalin's regime. UNWLA President Iryna Kurowyckyj and Vice President Oxana Farion placed a wreath at the monument to St. Olha that is located nearby.

The IX Congress of WFUWO met formally that afternoon and began with a prayer and welcoming remarks from Olha Danyliak. Ms. Danyliak then invited President Maria Szkambara to the podium to officially open the Congress. The president greeted honored guests, delegates, and observers and thanked them for coming. She said that the WFUWO Congress is held every five years and that the IX Congress had a

very special meaning because it was taking place in Ukraine, the birthplace of many WFUWO members and the homeland of their ancestors. She noted that 29 delegates from 16 countries were in attendance as well as 40 guests and observers. The delegates had come from as far as Australia, Argentina, Brazil, Canada, the United States of America, and Europe.

Maria Szkambara then invited His Excellency Lubomyr Huzar, the Patriarch of the Ukrainian Catholic Church to bless the Congress and address those assembled. His Excellency spoke of the work that is before all of us. He said that mothers play a major role in raising children in the family, the smallest unit in our society where children are taught the values in life and what it means to be a good Christian, and that it is the family that raises children to be the future leaders of a nation. He noted, however, that the Ukrainian family is in desperate straits—families are divided because of the economic situation, mothers or fathers leave to find jobs in other parts of the world, and children often lack parental guidance. They leave the church and abandon the tenets of Christian upbringing and quickly assimilate in an environment that has many dangers and many temptations. Many become victims of trafficking and other misfortunes. His Excellency thanked women's organizations for helping families in difficult situations, stressing that threats to the Ukrainian family were very serious and that we must do our best to help. His words saddened all of us but also served as an inspiration.

Next on the agenda were official greetings to the Congress from a number of honored guests: the Ambassador of Ukraine to Canada, His Excellency Ihor Ostash; the president of the Ukrainian World Congress, Dr. Askold Lozynsky; Dr. Lilia Hryhorovych, president of Soyuz Ukrainok of Ukraine; Secretary General of UWC, Victor Pedenko; well-known publisher Osyp Zinkewych; and Olha Kobec, former president of the Olha Teliha Association. The president of the National Council of Women of Ukraine, Iryna Holubyeva, greeted the Congress on behalf of her organization and, on the following day, on behalf of Ukraine's President Victor Yushchenko. The president of Soyuz Ukrainok from Poland, Kateryna Sirocka, read greetings from Atena Pashko who was unable to attend the Congress. Representatives of a number of other women's organizations of Ukraine also greeted the Congress. Most told about how their organizations came into existence and the nature of their work.

This segment of the proceedings was followed by the bestowing of Honorary WFUWO membership on presidents of member organizations and on very special women who had made significant contributions to the Ukrainian women's movement. From the UNWLA, besides President Iryna Kurowyckyj, the following women were proclaimed Honorary Members of WFUWO: Dr. Joanna Ratych, Dr. Martha Bohachevska-Chomiak, and UN representative for WFUWO Nadia Shmigel. A reception for the delegates and guests followed.

On August 16, Ms. Danyliak opened the session and proposed three candidates to co-chair the IX Congress: Christine Bidiak from Canada, Iryna Kurowyckyj from the United States of America, and Maria Kovalyshyn from Germany. The proposal was accepted unanimously.

Christina Bidiak opened the session with a poem expressing love and loyalty to Ukraine. This was followed by greetings and reports from WFUWO's President Maria Szkambara; in her short address, she spoke about success stories and problems that she encountered during her previous five-year term as president, focusing especially on financial factors affecting the organization.

Olha Danyliak, the organization's treasurer, presented the official financial report. Iryna Kurowyckyj (speaking on behalf of Nadia Shmigel, who was unable to attend the proceedings) presented information about WFUWO's work at the United Nations. She explained that at this time, the member States and the NGO's at the UN are all focused on the UN Millennium Goals, which are to be fulfilled by the year 2015. These goals address the eight most crucial areas of concern for human life: Eradicate extreme poverty and hunger; achieve universal primary education; promote gender equality and empower women; reduce child mortality; improve maternal health; combat HIV/AIDS, malaria and other diseases; ensure environmental sustainability; and develop global partnership and development.

Anna Shypetyk, the vice president of WFUWO, reported about the quarterly magazine *Ukrainian Women in the World*, spoke of the deficit of the magazine, and asked that all the organizations look for solutions to this important problem that everyone magazine encounters.

Next on the agenda was a program conducted by women from Ukraine for the purpose of examining what the Congress should be doing during the next five years. The afternoon session included reports from the member organizations, including the UNWLA, which was the most important founding organization of WFUWO and had given up time from its own Convention to help create this world organization. Adhering to the Congress Chair's mandate to limit reports to two minutes, UNWLA President Iryna Kurowyckyj greeted those assembled and noted that the full text of her 5-page report was published in Congress book. Unfortunately, the presidents of other organizations did not follow suit and read their full reports, a situation that left the UNWLA at a distinct disadvantage. The UNWLA president requested that she be allowed additional time to speak about her organization, the request was granted, and Mrs. Kurowyckyj was able to speak more fully about the work the UNWLA, even about new projects and programs not included in the published Congress report.

On the last day of the Congress, August 17, delegates voted on amendments to the by-laws, and resolutions were read and accepted. We unanimously elected new Board and reelected President Maria Szkambara for the next five years. She received a standing ovation from the delegations and was presented with flowers. The reelected president then presented her acceptance speech and the IX WFUWO Congress ended with a prayer and singing of the Ukrainian anthem.

One can argue that this Congress lacked the ceremony that UNWLA members have become accustomed to at their own conventions: There were no presentations of flags, no raised dais for special guest to sit at. The room was small, and there was no air conditioning. Speakers had to make do without a microphone. But one must admit that the absence of ceremonial accoutrements and amenities did not diminish the excitement of participating in the first WFUWO Congress held in a free Ukraine. What more can one wish for.

The Annual Board Meeting of Ukrainian World Congress was held in Donetsk on August 21 and 22. The UWC is the highest ruling body of Ukrainian diaspora organizations, which comprise approximately 100 social, religious, educational, youth, and women's organizations in 30 countries around the world.

On Sunday morning, most of the delegates met at the Teachers Building in Kyiv to take a bus to Donetsk. The trip was long but very interesting because UWC Secretary General Mr. Pedenko hails from that part of Ukraine and was pleased to share his knowledge about various historical sites and events that had occurred in various locations we passed. The road we traveled passed the spot where Viachelsav Chornovil was killed; a monument has been erected at the site, and the delegates disembarked from the bus to pay homage to this modern-day hero.

Along the way, we saw a lot of dried out trees and scores of sunflowers with heads bending low from the drought, a sad picture made sadder by the knowledge that Ukraine's government offers little assistance to those touched by natural disasters or human disasters. In 2003, for example, when many coal miners in Dnipropetrovsk and Donetsk were killed, the newspapers published stories about how much help the miners' widows and children were getting, including help from the UNWLA. I was in Ukraine with the late Barbara Bachynsky who was Social Welfare Chair at the time. When I apologized to some of the women we had assisted that our aid contributions were small compared to what they were getting from other sources, they replied, "We did not get any help from anybody." Very little seems to have changed.

In Donetsk, we stayed in Hotel Kyiv. Situated in lovely surroundings, the hotel unfortunately reflects Soviet architectural style and Soviet indifference to amenities. But we did have an air conditioning unit and it worked and we here very happy.

The following day as we were getting ready to get on the bus in front of the hotel, young konsomoltsi wearing red shirts sporting the Soviet hammer and sickle and holding matching flags protested our presence in the area; someone was holding a sign proclaiming "Famine a Myth." Ignoring them as much as possible, we boarded the bus that was taking us to a monument honoring Taras Shevchenko. At the monument, we paused to lay wreaths. The first was placed by UWC President Dr. Askold Lozynsky; the second was from WFUWO President Maria Szkambara, UNWLA President Iryna Kurowyckyj, and UNWL of Australia President Christina Syvenka-Baily.

The program at the monument included a speech from UWC President Dr. Askold Lozynsky. The president of the Ukrainian World Council Dmytro Pavlychko recited Shevchenko's poems but just as he began to speak, a car full of konsomoltsi pulled up and began playing the konsomol anthem full blast. Some people approached the disruptive group of konsomoltsi and asked that they lower the music, but they refused to cooperate. After a while, police told them to move, but their unwelcome presence was a distressing reminder that while Ukraine has been a sovereign nation for more 16 years, the country's sovereignty continues to be undermined by those Shevchenko would have called "nerozumni syny" (unwise children).

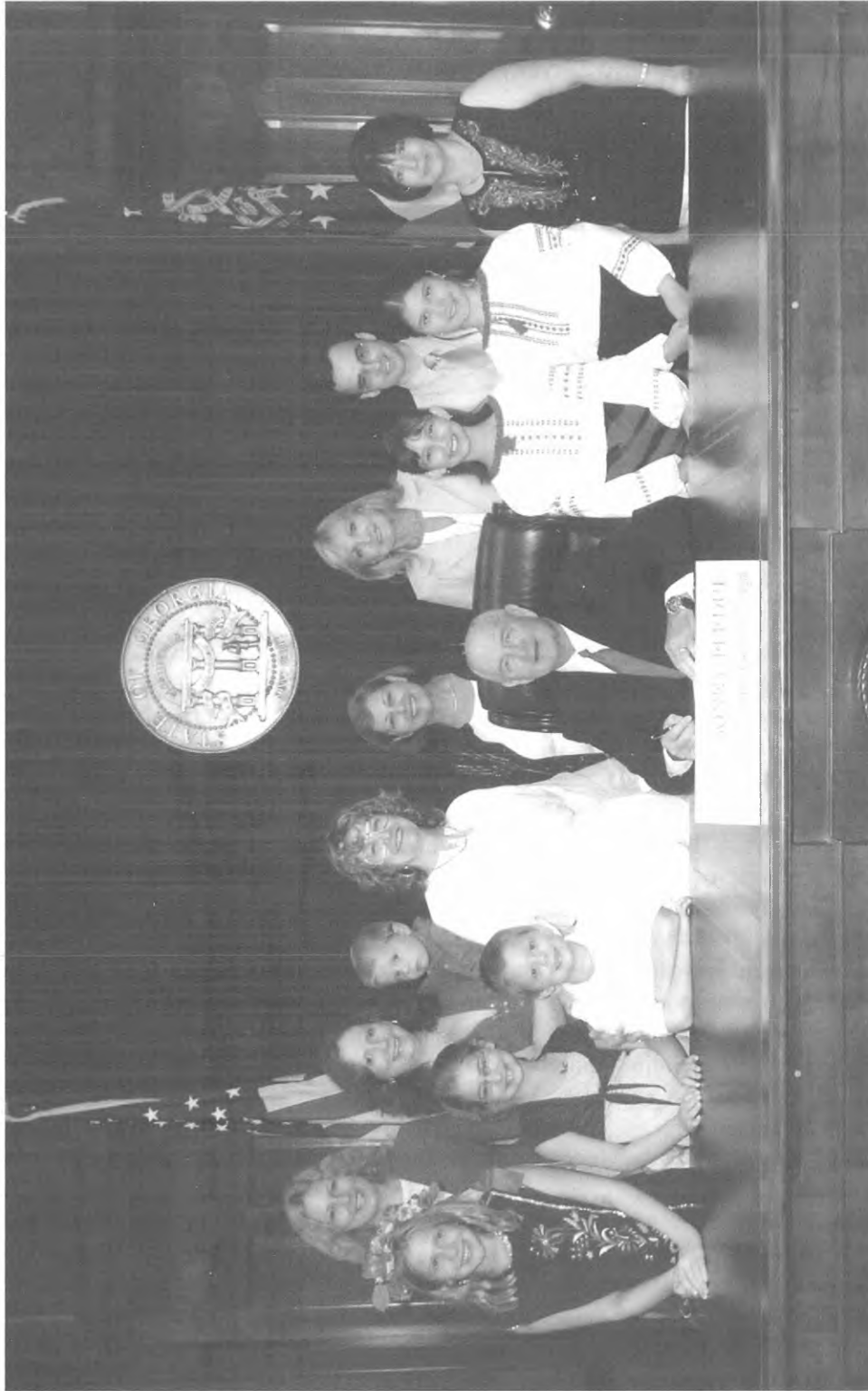
Our next stop was the university. At the entrance is a commemorative plaque honoring the memory of Vasyl Stus. Here, two wreaths were laid: one from WFUWO (carried by Oxana Farion) and the other from UWC. A speech was delivered by university professor Volodymyr Bilynsky and another by Victor Pedenko.

The WFUWO Board of Directors meeting was held in the Donetsk Library. The president of UWC opened the meeting and greeted Archbishop Andriy of the Ukrainian Orthodox Church and Bishop Stefan of the Ukrainian Catholic Church. There were many speakers and guests from local legislative bodies and they too were greeted and also greeted us in turn. Each member of the Executive Committee gave reports and Dr. Lozynsky, in his report, explained that some cases related to the abuse of the human right the right to speak Ukrainian and others are already being considered in international courts. He stressed the need to make a meaningful statement to the world about the Great Famine of 1932-1933. A special committee was formed for this purpose and will meet in Kyiv to discuss many of the problems that are before us. A small number of delegates was invited to the mayor's office. I was not among those included in this invitation, but I requested that Dr. Lozynsky ask the mayor to intervene in an issue that has been of great concern to me for some time: the mosaics of Alla Horska, which are on the walls of a local school and continue to be the subject of controversy. To this day, Horska is not yet recognized as an honored artist of Ukraine and the school building with her mosaics is now owned by the McDonalds restaurant chain, which has plans to remove at least one of the mosaics. When we first heard of this, I and many others called the offices of McDonalds urging them to save the mosaic. Dr. Lozynsky did, in fact, discuss this matter with Donetsk's mayor, and I am very grateful for this.

Later that day, the Nominating Committee of UWC was elected and the following people were approved: Iryna Kurowyckyj, UNWLA, as chair; members M. Sawkiw (UCCA); Ihor Gawdiak (UACC); Irena Sushko (CUC); Steven Romaniv, Australia; Olha Danyliak, Canada; Valerij Semenenko, Zenon Lastoveckyj, and Viktorio Sorotiuk from Brazil.

Delegates had the opportunity to meet with the Ukrainian elite in Donetsk and had a meaningful dialog. We are indebted to the Cultural Society of Donetsk and to Professor Volodymyr Bilynsky for this interesting opportunity.

From the Editor. The previous issue of *Our Life* included a commentary on things that have changed or remained constant in the magazine over the past few decades. One of the most appealing features of the issues edited by Lydia Burachynska during the 1960s and 1970s was a concerted effort to illustrate that members of our UNWLA community had daughters, granddaughters, daughters-in-law, nieces, cousins, and goddaughters who were interesting young women in their own right and enjoying academic, artistic, or professional successes. In the hope of resurrecting what I consider a dormant treasure that has been given only minimal attention over the previous two decades, I am inviting UNWLA members to forward articles, paragraphs, or even lists about the young ladies in their lives who deserve recognition for their accomplishments. Please forward your submissions to English language editor Tamara Stadnychenko c/o UNWLA headquarters. **We ask that all contributors include a telephone number to allow us to acknowledge submissions and verify information.**

On July 30, 2007, Sonny Perdue, Governor of the State of Georgia, presented a proclamation for Ukrainian Independence Day to Kathleen Perzik Tice, President of UNWLA Branch 14. Flanking the Governor during the signing ceremony are Branch 14 members and their children: Nataliya Starostenko, Orysia Fisher, Gerri Hajduk, Cindy Hajduk, Viktoriya Seredyuk, Olga Seredyuk, Halyna Seredyuk, Ruslan Semchysyn, Megan Hajduk, Daniel Hajduk, Steven Hajduk, Emily Blackwood, and Kathleen Tice.

In Anticipation of the Next UNWLA Convention: Notes from a Picnic

by Marie Zarycky-Cherviovskiy

Background: Ihor Iwanycky and Bohdan Kazewych. Middle row (left to right): Kwitka Iwanycky, who has served three terms as president of Detroit Regional Council; Vitia Hruszkewych-Moll; Larysa Cisaruk; Detroit Regional Council education chair Katrusia Kizyma; Danylko Rakowsky; author Marusia Zarycky-Cherviovskiy; and Gary Gudz. Foreground: Myrosia Stefaniuk and Convention Committee Chair Anna (Nusia) Macielinski.

At the end of July, UNWLA Branch 96 held its annual picnic on the grounds of the Dibrova Estate in Brighton, near Detroit, where the Ukrainian community has gathered since 1954 to enjoy the lush natural beauty of Michigan and the estate's private lake. Each year, we bring together our members, who are scattered over the many suburbs of Detroit, as well as their families, including those visiting from other Ukrainian American communities in Cleveland, Chicago, and elsewhere.

At this event, we host our sons, daughters, and grandchildren hoping to foster a cross-generational camaraderie as well as to remember and relive youthful Plast or SUM experiences and traditions. We take this opportunity to share the members' small joys and their large successes—new babies, graduations, recent health challenges, etc. Good company and good food revive strength and, with a staunch determination, branch members pass around pictures of their children and grandchildren or recipes for healthy organic meals. Some

sing nostalgic Plast or SUM songs; others discuss what they experienced during recent visits to Ukraine or in some romantic vacation spot. They also look forward to another event—the May 2008 UNWLA Convention—where they will share similar nostalgic moments with girlfriends whom life has scattered across this vast country.

There were many Soyuzianky enjoying the summer afternoon at Dibrova that day, among them women who had worked diligently while organizing previous conventions as well as women involved in organizing the convention to come. There were women who had organized lectures on Ukrainian women-achievers and exhibits of Ukrainian art and customs in local libraries and city halls. There were women who created costumes, dolls, and mannequins for local festivities and plays, and women who gathered to make varenyky and pasky, not just to raise funds but to keep Ukrainian traditions alive.

I spotted a former *Our Life* editor, as well as a pair of ladies seated under an oak tree reading the

most recent issue of *Our Life*, following the activities of their friends in other UNWLA branches in other communities. I also saw women who have steadfastly worked to maintain and increase branch membership, despite their own health problems or difficulties with transportation. Beyond the volleyball courts filled with children at play I saw another group of UNWLA members, planning another day camp for our community's youth. Elsewhere I saw a small group of intrepid fundraisers, open-handed and open-hearted women who have worked for years to address the concerns of residents in the Ukrainian Village for Senior Citizens in Warren & in the Veselka Wing of Abby Convalescent Center. At the lake's edge I saw another group of ladies, teachers of our pre-school children who have instilled in their young charges an appreciation of the Ukrainian language, and wonderful musical artists who have entertained us with their singing and their skill with musical instruments.

Attending the picnic were newcomers from Ukraine who have joined our organization as a separate branch and have enriched our community with drama and literary contributions. Also attending were several elderly members, some over 90 years of age, who have been the staunch and steady backbone of the Detroit Regional Council for decades. Three of these ladies are former members of Soyuz Ukrainok in Halychyna: Alexandra Latszewska, Maria Diakiw, and Ewdokia Barnych. The fourth member of this intrepid group, Ewdokia Klymyshyn, had recently moved to her daughter's home in New Jersey and was sorely missed. As I approached, they were enjoying one of her letters.

I listened as they reminisced about their activities as young girls—about visits to the villages to share knowledge of proper hygiene, family nutrition, infant and child care, preparation for marriage, and higher education. When they arrived in the United States, they immediately began to organize displays of folk art and costumes and literary events; now they avidly read and share Ukrainian periodicals and watch younger generations of Soyuzianky with interest and with the expectation that we will carry on the traditions they began.

Mingling with all of these women were my closest friends, members of Branch 96, who worked tirelessly to organize the picnic and ensure that everyone attending, young and old, had a memorable experience. And least but not least were leaders of the Detroit Regional Council and members of the convention organizing committee, who spent much of the day enthusiastically discussing ideas about the convention emblem and slogan, and focusing on their endeavors to unite all our Soyuzianky in the spirit of sisterhood. Their goal and purpose is to organize a convention that embodies the UNWLA spirit, pride, continuity, and vision for the future.

It was a day where memories of days gone by were blended with hopes for the future, a day to savor past accomplishments while anticipating the May 2008 UNWLA Convention and the challenges it will bring. The convention will inspire us and present many opportunities for us to learn from each other. It will be an event during which we will renew our commitment to our organization and to each other. It will, like the picnic hosted by Branch 96, be a wonderful time to meet interesting and hardworking and creative women. It will also be a time to meet and honor the women described in these paragraphs in person; they are all individuals who have devoted time and energy to make the UNWLA, their community, and the world beyond a better place.

In the name of our Regional Council President Daria Zawadiwky, Convention Committee Chair Anna Macielinski, and Convention Committee Vice Chair Lida Kazewych, I invite all of you who are reading this issue of *Our Life* to join us for the convention and to experience the hospitality of the Soyuzianky of Detroit. Bring your sisters, daughters, and friends so that they can see for themselves who we are and what we represent. Encourage them to join the UNWLA and become part of something truly worthwhile.

Marie Zarycky-Cherviovskiy is president of UNWLA Branch 96 and Organization Chair of the Detroit Regional Council.

One Day in the Life of a Physician

by Ihor Magun, M.D., F.A.C.P.

One rewarding aspect of being a physician is that no two days are ever alike. On any given day similar medical cases and scenarios may be the agenda; the next may hold a series of common problems presenting in uncommon ways. But no matter what the individual day brings from a medical perspective, it is always the individual patient that makes the work of a physician so interesting, unique, and even intriguing.

One day that reinforced this idea for me many years ago began with early morning hospital rounds, lunch on the run, a full office schedule, and numerous interruptions. The last patient of the day was a woman in her late eighties, accompanied by her daughter. The patient was sitting in a wheelchair; she looked frail, yet was immaculately groomed. Peering into the reception area, I knew this was not going to be a simple case. I also knew I would not be leaving the office for quite some time.

In medicine, as in any other professional, even the most dedicated individuals begin to lose their energy level and enthusiasm after a grueling day. But there are personal and professional courtesies that one must adhere to and as the wheelchair was moved into my office, I greeted the two women cordially, turned my attention away from my own flagging energy, and redirected it to them.

Clutched in the hands of the daughter was a file that was about two inches thick. She commented, "Mom felt it would help if you had her reports and evaluations." She explained that they had recently relocated to the area because of economic reasons and caregiver needs.

The first words uttered by the mother, my patient, was "How was your day?" This was followed by "Thank you for taking me on as your patient." The words were spoken in a soft tone, but the sincerity with which they were delivered and the facial expression that mirrored this sincerity were somehow energizing. I suddenly felt empowered and the cumulative tiredness brought on by previous events of the day fell away.

My new patient's medical history was complicated. In fact, she had to be hospitalized that same evening, yet all of the activities her immediate care involved seemed easy and not at all burdensome. In the years to come, I continued to serve as her physician and she continued to serve as source of energy and a confirmation of my purpose, simply by telling interesting stories and humorous anecdotes in that kind and sincere manner she had displayed during her first visit to my office.

One of the lessons I learned from this patient and from others along the way is that all individuals have unique characteristics and personalities and that the medical relationship between a doctor and a patient provides an opportunity to learn more about people, individually and collectively. In today's health care environment, with its emphasis on insurance issues and restrictions, the best part of being a doctor is taking care of patients and getting to know them. No bureaucratic system can take that away.

One of the most important aspects of the relationship between a patient and a physician is that it involves two people and that the way they interact with each other can add to the well being of both. As the illustrative anecdote about my wheelchair bound patient shows, a kind word goes a long way. Cordial and sincere communication, after all, is one of the basics of human nature at its best. It is what shows that we are humane as well as human.

Incorporating this simple lesson into our lives and applying it to all our encounters with others, whether they are healthy or ill, is not very difficult. It is, however, very rewarding. Visit shut ins. Visit an elderly friend or relative. Visit someone who is in a nursing home or hospital. Or someone who is going through a rough patch and needs some moral support. Your encounter with this person will bring each of you something special. A kind word or gesture evolves into its own special brand of energy. Best of all, this positive energy spreads itself around and will very likely embrace others.

НОВИНИ ГОЛОВНОЇ УПРАВИ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Голова СУА Ірина КУРОВИЦЬКА

*Союз Українок Америки вітає перевибрану голову СФУЖО
шановну Марію Шкамбару
та бажає успіхів, задоволення з праці в організації.*

ЩИРО ВІТАЄМО ЮВІЛЯРІВ!

26-й Відділ (Детройт) з 75-літтям заснування!

58-й Відділ (Детройт) з 60-літтям!

43-й Відділ ім. Олени Пчілки (Філядельфія) з 50-літтям!

12-й Відділ (Огайо) з 40-літтям!

IX Конгрес Світової Федерації Українських Жіночих Організацій відбувся у Києві 15-17 серпня 2007 р. в Будинку вчених (вул. Володимирівська 45 А).

Це була історична подія в житті організації. Делегатами на IX Конгресі від СУА були: Ірина Куровицька, Оксана Фаріон, Люба Шатанська, Ірена Чабан і в останій хвилині приєдналася д-р Уляна Кекіш-Солоденко.

15 серпня 2007 р. з ранку проходили Річні наради СФУЖО, на яких полагоджено передконгресові справи. Після нарад делегати та гості прийшли покласти вінок коло пам'ятника „Голодомору” (М. Шкамбара і Ольга Даниляк). Голови Союзу Українок Америки Ірина Куровицька і Союзу Українок Австралії Христина Сивенька-Бейлі поклали вінок коло пам'ятника княгині Ольги.

2 год. голова Конгресового Комітету IX Конгресу СФУЖО Ольга Даниляк відкрила Конгрес та запросила голову СФУЖО Марію Шкамбару до офіційного відкриття.

М. Шкамбара привітала запрошених гостей та делегатів Конгресу, які з'їхалися з різних сторін світу – Австралії, Аргентини, Бразилії, Канади, Сполучених Штатів Америки та з Європейського Континенту. Присутніх на IX Конгресі делегатів було 29 з 16 країн світу і 40 гостей. Голова попросила Блаженнішого Патріярха Любомира Гузара до привіту.

Блаженніший Патріярх у привітальному слові звернув увагу на те, яку вагому роллю відіграє українська жінка у вихованні дитини. У родині формується характер дитини і саме в

XI Конгрес СФУЖО.

*Ліворуч: Ірена Чабан, Марія Шкамбара, Ірина Куровицька,
Любов Шатанська-Нікітін, Оксана Фаріон.*

XI Конгрес СФУЖО.

Ліворуч: Марія Шкамбара, Христина Бідяк, Ірина Куровицька, Марія Ковалишин.

родинному середовищі виховуються майбутні провідники народу, родина є перша і найважливіша клітина суспільства, на жаль, в Україні багато розбитих подруж через економічну ситуацію, така ситуація не є здорова. Патріярх сказав, що реальність є така – молодь відходить від церкви, байдуже, асимілюється і стає жертвою різних нещасть. Він підкреслив, що саме українські жіночі організації взяли на себе завдання допомагати українським родинам, які перебувають у надзвичайних обставинах, а також сказав, що перед нами багато турбот: Голодомор, торгівля жінками, занепад культури та багато інших справ, які заглядають у вічі Україні. Слово Патріярха надало тон дальшій праці Конгресу.

Конгрес вітали: посол України до Канади Ігор Осташ, голова СКУ д-р Аскольд Лозинський, голова СУ Ліля Григорович, Генеральний секретар СКУ Віктор Педенко, Осип Зінкевич, голова Національної Ради Жінок України Ірина Голубева, яка наступного дня прочитала привіт від Президента України Віктора Ющенка та Ольга Кобець, колишня голова Товариства ім. О. Теліги, від Жіночої громади і Ліги Українок України голова Суспільної служби України Надія Самуляк. Голова СУ Польщі Катерина Сіроцька прочитала привіт від Атени Пашко, яка не могла прибути на Конгрес.

Під час нарад були привіти від інших українських жіночих організацій. Відтак надано звання Почесного членства СФУЖО всім головам складових організацій та особливим жінкам за їхню працю для української громади, від СУА цю нагороду одержали голова Ірина Куровицька, д-р Марта Богачевська Хом'як, д-р Іванна Ратич і Надія Шмігель. Вечором відбулася товариська зустріч.

Наступного дня призначено ведучих Конгресом Христину Бідяк (Канада), Марію Ковалишин (Німеччина), Ірину Куровицьку (США).

Христина Бідяк провадила першою частиною Конгресу, вона відкрила нараду словами:

*“Україно, ти дарунок Божий,
Тн найкращий світосайний рай.*

*Ні, тебе ніхто не переможе,
Ти надхнення кожному з нас дай!*

Програма проходила згідно з прийнятим порядком. Звіт М. Шкамбари, голови СФУЖО вповні подав успіхи і проблеми організації, фінансовий звіт прочитала скарбник СФУЖО Ольга Даниляк, доповнення до видрукованого звіту зовнішніх зв'язків Надії Шмігель прочитала Ірина Куровицька, особливо підчеркнула, що праця в ООН проходить за прийнятим ООН гаслом “Тисячолітній розвиток планів дії”, який має завдання зі світовим партнерством досягнути до 2015 р. 8 найважливіших питань. Анна Марія Шепетик, заступниця голови СФУЖО прочитала фінансовий звіт про стан журналу “Українка в Світі”, який є у дефіциті.

Відтак програма “Вікритий простір”, яка мала дати підставу до Конгресових резолюцій, проходила під проводом жінок з України.

Звітували голови організацій. У п'ятницю делегати голосували за прийняття поправок до Статуту. Відбулося прийняття резолюцій та вибрано Управу СФУЖО на наступні п'ять років. Перевибрано головою Марію Шкамбару, яку аудиторія прийняла оплесками і квітами.

Голова подякувала за довір'я та вибір і сказала, щоб СФУЖО могло далі існувати, всі складові організації мусять спільно діяти. Молитвою та славнем закінчили цей історичний IX Конгрес СФУЖО.

Хоч IX Конгрес СФУЖО не мав такого величавого відкриття, як ми все його бачили, з прапо-

рами та зі всіма церемоніями (кімната, в якій проходив Конгрес була малою, не було охолодження та мікрофону), але всі мусимо тішитися, що Конгрес проходив у незалежній Україні, про яку ми роками мріяли і це Батьківщина нашого походження, цей момент був вартісніший за все.

Гратулюю організаторам Конгресу і дякую, що ми мали нагоду зустрітися з жінками з різних країн світу.

Слідували річні загальні збори Ради директорів СКУ.

Світовий Конгрес Українців є найвищою структурною надбудовою організованих українців в діаспорі, об'єднує близько 100 громадських, релігійних, наукових, молодіжних і жіночих організацій з 30 країн світу.

Річні наради проходять у різних містах України. Цьогорічні збори СКУ проходили у Донецьку 21 і 22 серпня. Більша частина делегації прибула з Києва автобусом до Донецька. Автобус вирушив в неділю ранком від Будинку вчителя. Подорож була довгою, однак оглядати з вікна автобусу простори лани України та переїздити небаченою територією, було надзвичайно приємно та цікаво, ми радо слухали історичні пояснення Генерального секретаря СКУ В. Педенка, який родом з цієї землі. Можна було побачити посуху, яка відбилася сильно в природі: лани соняшників з опущеними голівками, засохлі тополі.

Цікаво, що ми переживаємо багато більше, природні забурення, посуху чи повені в Україні та співчуваємо і стараємося допомогти, коли такі природні забурення стаються в США. Чи це така велика любов до краю свого походження, чи це тому, що знаємо, що уряд США допоможе потерпілим, а в Україні хто допоможе? Хоч газети пишуть, що призначена фінансова допомога. Пригадую, коли загинули шахтарі в Донецьку і Дніпропетровську ми з часописів довідалися, що допомога йшла від усіх і всюди, однак коли св. п. Варка Бачинська реф. Суспільної опіки СУА і голова СУА Ірина Куровицька прибули до цих місцевостей, щоб надати допомогу жінкам з малими дітьми, котрі втратили чоловіків у вибуху в шахтах, ми спитали жінок: “Мабуть, допомога СУА мізерна супроти тієї, яку ви одержали від уряду та інших інституцій?”. Жінки відповіли, що до них нічого не дійшло.

На шляху до Донецька ми зупинилися коло місця загибелі Вячеслава Чорновола, на цьому місці стоїть пам'ятник. Делегація вийшла з автобуса, щоб помолитися коло пам'ятника, всі ми пригадали ту тривожну вістку про його смерть.

У Донецьку ми замешкали в готелі “Київ”. Готель гарно розміщений в парку, щастя, що деякі кімнати мали охолодження, бо було дійсно гарячо. Готель ще в совєцькому вигляді. Донецьк є дуже гарне і багате місто, колись звали містом троянд, бо на кожного жителя міста припадала троянда, коли прийшла демократія троянди викопали і посадили у своїх городах.

Уранці, коли делегати вийшли з готелю, щоб піти до автобуса та їхати до запланованого місця, нас зустріли молоді комсомольці в червоних сорочках з червоними прапорами на яких був серп і молот, молодь тримала транспаренти з написом “Голодомор – Миф”. Голова СКУ д-р А. Лозинський привітав їх і запитав, чи вони знають, що цей напис означає, відповідь була негативна, а чому вони стоять також не знали. Члени делегації пішли до автобуса, який привіз їх до пам'ятника Т. Шевченка щоб покласти вінки. Перший вінок був від СКУ, який поклав голова д-р А. Лозинський, другий вінок від СФУЖО несли голова Марія Шкамбара в асисті голови СУА Ірини Куровицької і голови Союзу Українок Австралії Христини Сивенької-Бейлі. Коло пам'ятника виступив зі

*XI Конгрес СФУЖО.
Майстер-клас “Відкритий простір”.*

словом голова СКУ і читав поезії голова УВКР Дмитро Павличко. Комсомольці під'їхали автом та почали грати через голосник комсомольський гимн, щоб заглушити виступи. Люди підходили до авта та просили притишити, вони не переставали аж міліція сказала забратися.

Відтак делегація пішла покласти квіти біля меморіальної дошки Василя Стуса, яка знаходиться при вході Університету, де вчився В. Стус. Квіти поклали від СКУ і СФУЖО, які несли перша заступниця голови СУА Оксана Фаріон, скарбник СКУ Оля Даниляк і голова Асоціації українських жінок робітниць з Італії Тетяна Кузик. Народи проходили у бібліотеці і там стояли консомольці, а старі жінки кричали: „Нацисти, бандеровці” – ми їх ігнорували.

Річні наради проходили згідно прийнятого порядку з мінімальними змінами.

Привіти склали Архiepіскоп Адріян УПЦКП і єпископ Степан – УГКЦ – та багато місцевих осіб з уряду.

Слідували звіти голови СКУ д-ра Аскольда Лозинського, який подав важливі повідомлення про 75-ліття Голодомору, справи, які були в міжнародному суді відносно порушення прав людини та інші події, точний звіт видрукований у книжці. Відтак звітували складові організації.

Мала делегація СКУ мала нагоду зустрітися з головою міста Донецька, на жаль, голова СУА не була включена в цю делегацію, тому я просила д-ра Лозинського, щоб порушив справи мозаїк Аллі Горської на шкільних будинках, бо можуть іноземці закупити споруду і знищити мистецьку перлину України та Донеччини так, як це заповідалося із будинком, який закупив Мекдоналд. Багато було зроблено головою СУА, щоб зберегти цю цінну мозаїку, іншими інституціями, та приватними людьми в Америці.

Вибрали Номінаційну комісію у такому складі: голова комісії Ірина Куровицька, члени Михайло Савків (УККА), Ігор Гавдяк (УАКР), Ірена Сушко (КУК), Стефан Романів (Австралія), Ольга Даниляк (Канада), Валерій Семененко, Зенон Ластовецький, Вікторію Соротюк (Бразилія).

Делегати мали нагоду зустрітися з представниками громадських організацій міста Донецька та обговорили ряд питань, за це належиться подяка голові Культурологічного товариства Володимирі Білецькому.

Наша участь:

4 вересня в канцелярії СУА відбулася зустріч з Олею Мелень, молодим адвокатом, яка займається екологічними проблемами. Прибула зі Львова, щоб виступити в ООН під час програми на тему “Етнічні стандарти економічного розвитку людства і відповідальність перед природою”. Голова СУА І. Куровицька, голова Округної Управи СУА Нью-Йорку Надія Савчук та репрезентант СУА до СФУЖО Надія Шмігель, яка є головним репрезентантом неурядової організації до ООН, вітали молоду талановиту гостю з України.

11 вересня відбулося засідання в канцелярії СКУ з головою д-ром А. Лозинським у справі святкування 40-ліття СКУ, яке відбудеться 18 листопада 2007 р. в Українському Музею в Нью-Йорку.

12 вересня відбулося прийняття з нагоди 16 річниці Української Незалежності в Інституті, яке влаштовував Український Уряд, Постійне Представництво при ООН і Генеральне Консульство.

15 вересня відбулося перше по вакаціях засідання Екзекутиви СУА.

НАЙКРАЩИЙ ПОДАРУНОК РІДНИМ І ДРУЗЬМ – передплата “НАШОГО ЖИТТЯ”!

Замовлення, враз із передплатою, просимо присилати до адміністрації “Нашого Життя”,
подаючи докладну адресу українською та англійською мовами і місяць,
від якого почати висилання журналу.

Адреса адміністрації: **203 Second Avenue, New York, NY 10003**
Tel.: (212) 533-4646 • Fax: (212) 533-5237

Адміністратор “Нашого Життя” – Наталія Дума / “Our Life” Business Administrator – Natalia Duma

ДІЯЛЬНІСТЬ ОКРУГ І ВІДДІЛІВ СУА

ХРОНІКА ОКРУГ

ОКРУГА ПІВНІЧНОГО НЬЮ-ЙОРКУ ДІЯЛЬНІСТЬ ОКРУГИ ЗА 2006 р.

Округа Північного Нью-Йорку має 6 відділів, 140 членок.

Відділи Округи: 46-й (Рочестер) – 17 членок; 47-й (Рочестер) – 41; 49-й (Баффало) – 27; 68-й (Сиракюзи) – 8; 97-й (Баффало) – 35; 120-й (Рочестер) – 11.

У звітному році Округна Управа відбула 4 засідання.

Округний з'їзд відбувся 2 квітня ц. р. в Рочестері.

Головою Округи вибрана Марта Стасюк, заступницею голови Стефа Стенфілд.

46-й Відділ СУА ім. Олени Теліги

Відділ має 17 членок. Відбулися загальні збори і 9 ширших сходин Відділу з пересічною участю 13 членок. Відділ виконує всі зобов'язання до Головної Управи і Округи, вчасно посилаючи звіти та вкладки. Упродовж звітнього року членки Відділу були активними в українській громаді, американському оточенні та брали участь в усіх акціях і починах СУА.

25 травня референтка Суспільної опіки вислала в Україну 4 пакунки (вітамінні і одяг): 2 пакунки до Харківської і Чернівецької областей (261.29 дол.). На сходини Відділу членки принесли українські книжки, разом запакували і 15 червня відіслали в Україну 8 пачок (4 – до двох бібліотек Харківської обл., 4 – до двох бібліотек Чернівецької обл.), заплатили 385.01 дол. На поштові витрати голова придбала 500 дол. від жертводавців. Вислала до ГУ 30 дол. на лотерію.

Також у червні отримали з Головної Управи збіркові листи на Фонд Чорнобиля для хворих дітей України зібрали 265.01 дол. На пропозицію Головної Управи приготували картотеку членок.

15 січня відбулися загальні збори, нашим гостем була Марія Костів (47-й Відділ СУА).

13 березня на ширших сходинах, писали писанки під керівництвом Надії Трач. Стефанія

Вовкович прочитала статтю із журналу National Geographic про Україну.

2 квітня брали участь у з'їзді Округи в Рочестері

Голова і членки Відділу разом з дітьми „Світлички” посвячували кошечки на Великдень.

10 квітня на ширших сходинах Лідія Захарків (47-й Відділ СУА) розказувала про народні звичаї.

26 квітня в українській Католицькій Церкві у пам'ять жертв Чорнобиля була відправлена панахида, були присутні голова і членки Відділу.

8 травня на сходинах Відділу Уляна Баб'юк прочитала статтю про дітей Чорнобиля, які перебували у той час на вакаціях на Кубі.

Стефанія Вовкович і Параня Смит 19 травня і 15 червня були присутні на Сходинах Об'єднаних організацій УККА.

20 травня у „Світличці”, з нагоди закінчення шкільного року при участі 10 дітей відбувся концерт, на якому були присутні голова і членки Відділу.

На заклик книгарні при Українській кредитівці Зеня Кужіль, Ляриса Харамбура і Параня Смит допомогли упорядкувати журнали „Наше Життя” для висилання в Україну, які приготував Мірко Пилишенко.

27 серпня членки Відділу брали участь у святкуванні дня Незалежності України.

11 вересня і 13 листопада на ширших сходинах Відділу Оля Колинич розказувала про життя у Франції.

16 вересня сходини Округної Управи відбулися у домі голови Округи Марти Стасюк у Боффало.

9 жовтня на сходини запросили членок 47-го і 120-го Відділів, після сходин Ляриса Харамбура розказувала про вакації в Китаї.

16 грудня у „Світличці” на святі св. Миколая, діти приготували гарний концерт.

Членки Відділу часто відвідують осіб похилого віку у піклувальних домах, а під час різдвяних свят ідуть до них з колядою.

Параня Смит, голова Відділу.

47-й Відділ

У 2006 р. Відділ мав 40 членок. Дві з них бл. п. Анна Єйна і бл. п. Фенні Надяк відійшли у вічність. Голова Відділу Марія Лилак, скарбник та пресова референтка Аріядна Бах.

Відділ відбув 8 ширших сходин. У березні ц. р. відбулися загальні збори і вибір нової Управи Відділу.

Березень: Таня Шутер прочитала реферат „Шевченко і українська жінка”. М. Лилак прочитала жарт „Гарний гумор”. Відділ виконав усі фінансові зобов’язання до Головної Управи, купив лотерійні квитки, роздані Головною Управою, і виграв картину Катерини Росандіч-Кричевської „Зима у Львові”.

Квітень. Л. Захарків прочитала нарис „Великодні народні звичаї” та оповідання Ірини Сенник „Чекання Великодня у тюрмі”.

На Окружному з’їзді делегатами були І. Руснак, В. Сохоцька, М. Костів, К. Лялюк.

Травень На ширших сходинах Т. Шутер прочитала нарис про відзначення дня матері в Україні і поезію М. Павлюка „Молимося за тебе, Україно”. Аріядна Бах, яка отримала виграний образ, додала ще 200 дол. до каси Відділу.

Червень. На сходинах Л. Захарків прочитала статтю „Іван Франко – Мойсей українського народу” Провели голосування стосовно нового тексту гімну СУА авторства Марти Тарнавської і одногосно вирішили зберегти попередній текст.

Вересень. Л. Захарків прочитала статтю з газети „Молода Україна” про місто Коломию на Івано-Франківщині.

Жовтень На сходинах Л. Захарків підготувала літературну частину, а опісля Ірина Руснак розказала про поїздку в Україну, М. Лилак читала гуморески.

У листопаді обговорювали працю у Відділі. Т. Шутер підкреслювала, що нашу працю сповільнив старший вік та недуги членок. Л. Захарків та Л. Лещишин провели літературну програму.

Грудень – отримали нову брошуру про СУА, розмовляли про майбутнє Відділу, брак охочих до активної праці.

У 2006 р. зібрали пожертви на такі цілі: Фонд Суспільної опіки – 100 дол.; допомога „Бабусям” – 200 дол. (від господарської референтури), сиротам в Україні у пам’ять Анни Єйни –

2,195 дол., на Фонд Чорнобиля у пам’ять Ф. Надяк – 160 дол., пожертва на Фонд Чорнобиля – 47 дол., на сніданки дітям в Україні – 120 дол., на Стипендійну акцію – 50 дол.

Аріядна Л. Бах, пресова референтка Відділу.

49-й Відділ ім. Ольги Басараб

Відділ є одним з найстарших, заснований 1933 р. Ініціаторкою заснування Відділу була Анна Качор (відійшла у вічність 22 липня 1988 р. на 91-у році життя).

Відділ у минулому був дуже багатий, були роки, коли число членок становило 50 або й більше.

У звітному році є 27 членок, всі вчасно оплачують зобов’язання до Відділу, але активними є тільки 15 осіб. Відділ виконує свої зобов’язання до Головної і Окружної Управ.

Усі членки передплатують журнал „Наше Життя”, а хто не може вже читати передає свою передплату на Пресовий Фонд журналу.

Для здобуття грошей на потреби Відділу влаштовували передвеликодній і передріздвяний продажі домашнього печива, полуденків, перекусок та льотерії. Все це відбувається під керівництвом наших невтомних господинь Марії Дранки, Єви Ковтало, Василини Осташок за допомогою Анни Мельник та інших членок Відділу.

З каси Відділу виплатили 1,002 дол. на різні цілі СУА, крім обов’язкових виплат.

На Стипендійну акцію (реф. О. Салдит) зібрали 3,000 дол. Віра Грушецька, яка не є членкою Відділу, склала 4,000 дол. (через Відділ).

Архівна референтка Анна Поліщук збирає архівні документи, частину з них (від початку заснування Відділу у 1933 р. до 1999 р.) вислали вже до Центру Досліджень Історії Іміграції в Америці у Мінесоті, Міннеаполісі. 2 рази в році отримуємо біжучі інформації з Центру.

Заступниця голови і рівночасно імпрезова референтка Відділу Ліда Стасюк подбала про те, щоб урочисто відзначити 82-у річницю смерті патронки Відділу Ольги Басараб. Рівночасно згадали наших членок, які відійшли у вічність. 16 лютого під час ширших сходин Ліда Стасюк прочитала спомин Марії Левицької „Дарабою по Черемоші” (з книжки „Незабутня Ольга”).

17 лютого вислали лист до Louise Slaughter, представниці Конгресу у справі поправки Джексона Веніка.

У березні на сходинах відзначили роковини Тараса Шевченка, Ліда Стасюк підготувала відповідну програму.

У квітні Відділ відзначив 20-у річницю Чорнобильської катастрофи. На ширших сходинах Управа і членки вирішили вислати 500 дол. на Фонд Чорнобиля.

2 квітня делегатки Відділу Ліда Стасюк і Уляна Лоза взяли участь в Окружному з'їзді Округи Північного Нью-Йорку в Рочестері.

У травні членки Відділу були учасниками ювілейних святкувань Станиці Ветеранів N 6245. З цієї нагоди Відділ помістив свій привіт.

У цьому ж місяці вирішували справу тексту славня США. Членки Відділу проголосували за версією тексту, створеному ще 1933 р. Цей славень перший раз заспівали на святковому концерті заснування 49-го Відділу США у Боффало 2 квітня 1933 р. Дружина автора славня о. Степана Мусійчука пані Мирослава Мусійчук була першою головою Відділу.

У червні на ширших сходинах Марія Маланяк розказала про поїздку до Європи, ілюструючи цікавими фотографіями.

У серпні членки Відділу взяли участь в громадських святкуваннях 15-ї річниці проголошення незалежності України.

У серпні-вересні під час ширших сходин у розваговій частині Анна Мельник поділилася враженнями з поїздки в Україну. Господині Відділу частували присутніх смачною перекусом.

Референтка зв'язків Відділу з Боффалівською Федерацією Жіночих Клюбів Анна Заньків повідомляє членок про заняття Федерації і дбає про нашу участь у них. Делегатки Відділу Анна Заньків, Оксана Салдит і Уляна Лоза взяли участь у 101-й Конвенції Федерації 23 березня 2006 р.

7 грудня Оксана Салдит була гостем на передріздвяній гостині Федерації.

Уляна Лоза, голова 49-го Відділу США.

68-й Відділ

Відділ має 10 членок, від минулого року одна членка виїхала, одна припинила своє членство. Під час року відбулося 10 ширших сходин, 6 засідань Управи Відділу, пересічна присутність 5 членок. Стараємося приєднувати членок до Відділу, застосовуючи особисті контакти.

У листопаді влаштували базар. Під час року влаштовували мистецькі виставки для укра-

їнської і американської громад та показ писання писанок у місцевих бібліотеках.

Відділ провадить хроніку діяльності, збирає відповідні статті та фотографії. Зважаючи на малу кількість членства, маємо тільки три референтури: суспільної опіки, мистецько-музейну і господарську. В ексекютиві Відділу є голова і скарбник.

Провели збірку нового та вживаного одягу для немовлят в сиротинці. Про збірки оголосили у церковному бюлетні. 16 січня вислали 4 пакунки з дитячим одягом, 6 травня збирали дитячий одяг між парафіянами церкви св. Івана. Отримали пожертв 251 дол., за що докупили ще деякі речі. Усім жертводавцям вислали картки подяки. Всі членки 68-го Відділу пакували пакунки.

За рік вислали: 6 лютого пакунок до Прудентополіса, Бразілія; 6 лютого три пакунки до Миколаєва; 6 та 10 червня пакунки до Будинку дитини у Надвірній, Івано-Франківської області. Всього в Україну вислали 11 пакунків, до Бразілії 150 дол. Разом на Суспільну опіку видали 903 дол.

*Марта Стасюк, голова Окружної Управи
(за Діди Бутенко, голову 68-го Відділу США).*

97-й Відділ ім. Марусі Бек

Загальні збори Відділу відбулися 25 січня ц. р., на яких вибрали нову Управу.

У звітному році відбулося 9 ширших сходин і 3 засідання Управи Відділу. Пересічне число присутніх на сходинах – 22 членки.

У лютому Відділ отримав третій наклад куховарських книжок, прибуток з яких призначили на Стипендійну акцію США.

У березні запросили Ольгу Чмолу прочитати реферат про українську вишивку та одяг.

Рідна школа святкувала Шевченківське свято, яке було організоване Загальним комітетом, Ірена Коновка представляла Відділ.

У квітні членки Відділу приготували виставку присвячену 20-літтю Чорнобиля у бібліотеці міста Емгерст. Подібна виставка була на Конвенції Федерації Жіночих Клюбів міста Боффало.

У травні на прохання голови США вислали 100 дол. на Фонд Чорнобиля США для хворих дітей в Україні. На сніданки дітям в Україні вислали 300 дол.

Наш традиційний пікнік відбувся в червні у домі Ліди Грешишин, смачні страви пригото-

вили з нашої куховарської книжки. Леся Самотка є делегаткою Відділу до ФЖК Боффало, Леся та інші членки щомісячно беруть участь у засіданнях Федерації.

Щоб придбати гроші для дальшої праці М. Стасюк замовляє святкові картки при церкві св. Івана Хрестителя, які ми продаємо. У жовтні Відділ спонсорував „дегустацію вин” з добрим

успіхом. Перед різдвяними святами членки Відділу допомагали у крамниці „Бордерс”

Рік праці закінчили спільною вечерею у місцевому клубі, де членки з чоловіками провели радісну зустріч.

Хроніка 120-го Відділу буде поміщена в англомовній частині наступного числа.

ДЕНЬ СОЮЗЯНКИ ОКРУГИ НЬЮ-ЙОРК

5 серпня відбулось традиційне щорічне свято “День Союзянки”, яке союзянки нашої Округи святкують вже 32-й рік. А вже 30-й рік це дороге нам свято проводиться на чудовому клаптику української землі “Союзівка”.

Відкрила свято голова Нью-Йоркської округи Надія Савчук, привітала всіх присутніх членок СУА та гостей свята. Вона подякувала в першу чергу президенту УНС Стефану Качараю, управителю “Союзівки” Нестору Паславському та його помічницям Соні Стефанишин та Олесі Гуран за прихильне ставлення до нашої Округи. З привітанням виступила голова СУА Ірина Куровицька, яка у своєму виступі торкнулась кількох моментів з життя нашої організації, особливо наголосивши, щоб союзянки не забували про підтримку журналу „Наше Життя”. “Це є візитівка в світ” – сказала вона. Голова зробила невеликий екскурс в історію створення Світової Федерації Жіночих Організацій, адже українські жінки роз’їжджаються по всьому світові й об’єднуються. На закінчення виступу з її уст пролунали чудові слова: “Будьмо горді, що ми продовжуємо цю чудову традицію жіноцтва”.

Концертну частину підготувала і провела мистецька референтка Округи Нью-Йорку Світлана Махно. У концерті взяли участь: ансамбль „Українська родина” (керівник членка 127-го відділу Оксана Лиховид), ансамбль бального танцю (керівник Наталя Лемішка), ансамбль сопілкарів – представники „Пласту” (керівник Галина Щепка), студентка Музичного інституту Америки Христинка Махно, референтка Округи Нью-Йорку, членка 64-го відділу СУА Лаврентія

Туркевич, яка присвятила чудовий спів і гру на бандурі своїй покійній бабусі, солістка Інна Сидорак та гурт “Сузір’я” під керівництвом Сергія Душенковського.

Приємною несподіванкою став виступ 82-річної Ольги Ленської, яка виконала “Пісню про рушник” Платона Майбороди та арію “Аве Марія”. Після виступу О. Ленська представила свою племінницю Олену Геймор – співачку “Метрополітен опери”. Надія Савчук розповіла присутнім, що Олена ще молодою дівчиною співала на святі Союзянки саме на цій же сцені.

На нашому святі була присутня журналіст із Києва Ірина Бондаренко, редактор музичного відділу Київського національного радіо. Маємо надію, що про наше свято почують і кияни. Провели дуже цікаву лотерію, яку очолила заступниця голови Округи Анна Саф’ян. Допомагали їй Ярослава Лучечко, Анастасія Гірняк, Мотря Мілянчик і Оксана Лопатинська. Малою лотерією керували Віра Шуль, Стефанія Семущак, Наталія Дума, Неля Маєр, Стефанія Косович. Подарували речі на лотерію Оксана Лопатинська, Анна Саф’ян, Леся Барабаш, Ярослава Лучечко, Анастасія Гірняк і ін. Білети виготовили Ірена Стецьків і Ярослава Лучечко. При касі працювала Лаврентія Туркевич.

Щиро дякуємо всім, хто причинився до успіху свята, Оксані Лопатинській, яка пильно працювала, щоб автобус був заповнений, а 89-у Відділові за теплу зустріч.

Валентина Медін, пресова референтка Округи Нью-Йорк.

ЗУСТРІЧ У КАНЦЕЛЯРІЇ СУА

4 вересня в канцелярії СУА відбулася зустріч членок Світової Федерації Українських Жіночих Організацій, Головної Управи Союзу Українок Америки та Управи Нью-Йоркської Округи СУА з Ольгою Мелень – керівником юридичного відділу міжнародної благодійної організації “Екологія – право – людина” (ЕПЛ) з міста Львова. Ця організація розпочала роботу в 1994 році і була однією з перших еколого-правових громадських організацій на території колишнього Радянського Союзу. Вона стала одним з провідних борців за реформу та застосування екологічного права в Україні, Європі та світі. Головна місія організації – це захист екологічних прав громадян та організацій в адміністративних органах та судах.

Представниця СФУЖО Надія Шмігель познайомила присутніх з Ольгою Мелень і розповіла, що з 5 до 7 вересня в ООН пройшла конференція на тему “Зміна клімату: як це впливає на всіх нас?”, де О. Мелень виступила з доповіддю на тему “Сталий розвиток, відповідальність, етика”.

Зі словами привітання виступила голова СУА Ірина Куровицька та голова Округної Управи Нью-Йорку Надія Савчук.

На присутніх справила велике враження Ольга Мелень – молода, тендітна жінка з України, яка досягла неабияких успіхів у справі, якою займається: 2006 р. вона виграла конкурс з права по екології в Європі і дістала премію ім. Глума-на.

У цей вечір, при каві, відбулася приємна і щира розмова. Жінки висловили занепокоєння станом сучасної екології в Україні, Ольга М. була вражена нашою обізнаністю, а ми дізналися про існування в Україні важливої, суто жіночої організації, що базується у Львові, а працює по всій Україні. Наприклад, в Одеській області вони добилися заборони будівництва каналу Дунай-Чорне море, який мав пройти через дуже мальовничу місцевість, знищивши її.

*Валентина Медін, пресова референтка
Округи Нью-Йорк.*

Усміхнися!

Павло ГЛАЗОВИЙ

КУХЛИК

Дід прийшов із села, ходить по столиці.
Має гроші – не мина жодної крамниці.
Попросив він:
– Покажіть кухлик той, що з краю.
Продавщиця:
– Что? Чево? Я не панімаю.
– Кухлик люба покажіть, той, що з боку смужка.
– Да какой же кухлік здесь, еслі ето кружка.
Дід у руки кухлик взяв і нахмурих брови:
– На Вкраїні живете, й не знаєте мови.
Продавщиця теж була гостра та бідова.
– У меня есть свой язык, ні к чему мне мова.
І сказав їй мудрий дід:
– Цим пишатися не слід,
бо якраз така біда в моєї корови:
Має, бідна, языка і не знає мови.

* * *

Освіта може перетворити дурня на вченого, але вона ніколи не зітре первородного відбитку.

ПЕРЕСТУПИЛИ МЕЖУ ВІЧНОСТІ

У СВІТЛУ ПАМ'ЯТЬ ЛЮСІ ВІЗНЯК

29 липня ц. р. на 106-у році життя відійшла у вічність св. п. Люся Візняк.

Народилася 1 червня 1902 р. у Бурштині Івано-Франківської області. Маючи 22 роки виїхала до Америки. Поселилася в Чикаго, де мешкали дві сестри Люсі і були вже відомими підприємцями. З часом вийшла заміж за Павла Візняка, з яким прожила 65 років. Подружжя виховало сина Едварда, започаткувало і завершило багато справ, в основі яких лежало збереження українства.

У Чикаго Люся з чоловіком Павлом стали членами чималої на той час української громади, вклали багато вміння і енергії для розбудови церковного і громадського життя.

1945 р. переїхали до Маямі. Відсутність будь-якого організованого життя у цьому регіоні спонукають Люсю з чоловіком до створення церковного комітету, пізніше з невеликою групою українців розпочинають будівництво українсько-американського клубу та греко-католицької церкви. Люся Візняк зорганізувала жіноцтво у церковне сестрицтво.

1952 р. у Маямі почав свою діяльність 17-й Відділ СУА ім. Олени Теліги, організатором і довголітньою головою якого була Люся Візняк. Послідовність у праці, лагідна вдача Люсі завжди приводили до результативних закінчень розпочатих справ. У цей час у Відділі започаткували нове планування праці та чітке виконання взятих завдань. Відбували товариські зустрічі членок Відділу, готували розважальні програми для громади та ін.

Проводили тісну співпрацю з американським жіноцтвом. Велика активність членства (65 членок) підтверджують вміння Люсі заохотити жіноцтво до суспільної праці, в якій багато з них знаходять зміст життя. Упродовж багатьох років Люся Візняк зберігала любов до України, материнського слова, батьківської віри, поширювала національну спадщину, чим спричинилася до утворення і розквіту організованого громадського життя на південно-східній частині Фльориди.

Найважливішим довершенням усього життя Люсі Візняк є її син Едвард, який займає високе становище, належить до української громади у Вашингтоні і Маямі, фінансово підтримує українські організації.

Неодноразово відвідуючи Україну, Люся з сином спричинилися до добродійних акцій на рідній землі.

Едвард завжди був поруч до останньої хвилини життя Люсі Візняк, відаючи шану, тепло і любов свого серця Матері.

4 серпня відбулися похоронні відправи у греко-католицькій церкві Успіння Пресвятої Богородиці. Панахиду відправляв о. Мартін Канаван. Членки Відділу Люся Венгльовська та Ірена Ракуш ділилися спогадами про світлу постать, чуйну людину, горду Українку, організаторку нашого Відділу Люсю Візняк. 10 червня ми відзначали її 105-ліття, а 29 липня попрощалися з нею...

Відійшовши у вічність, Люся Візняк залишила у наших серцях добрий спогад і сум.

Вічна їй пам'ять.

*Ірина Дзюбинська,
голова 17-го Відділу СУА.*

ДОБРОДІЙСТВО

ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ „НАШЕ ЖИТТЯ”

ПОЖЕРТВИ ЗА СЕРПЕНЬ І ЛИПЕНЬ 2007 р.

З нагоди 100-ліття уродин нашої тети **Емілії Воляник** складаємо 100 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”. Родини **Дем’янчуків**;

Андрій, Ліда, Петрусь, Адріанка і Оля.

З нагоди славного столітнього ювілею заслуженої союзниці 33-го Відділу ім. **Лесі Українки в Пармі, Огайо**, дорогої для мене шановної пані **Емілії Воляник** – складаю 100 дол. З глибокою пошаною **Любомира Мичковська**, 33-й Відділ СУА.

Складаю 20 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”, як подяку шановній **Богдані Слиз** за прислугу для мене. **Ярослава Стасюк.**

У світлу пам’ять **бл. п. Данила Більовщука** складаю 35 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя” (через 56-й Відділ СУА). **Ольга Пастернак.**
Орися Зінич, скарбник Відділу.

У світлу пам’ять **бл. п. Катерини Сенчишин**, членки 22-го Відділу СУА в Чикаго, складаємо 85 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”: 25 дол. – 22-й Відділ СУА; 15 дол. – **Оксана Мельник**; по 10 дол. – **Ліна Басюк**, **Іванна Городиська**, **Стефанія Форович**, **Олена Харкевич**; 5 дол. – **Софія Залуцька**. Родині висловлюємо ширі співчуття.

У світлу пам’ять **бл. п. Марії Малецької**, довголітньої членки 22-го Відділу СУА в Чикаго, складаємо 240 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”: по 25 дол. – 22-й Відділ СУА, **Іванна Горчинська**, **Оксана Мельник**, **Дарія Менцінська**, **Мирослава Шевчик**; по 20 дол. – **Ярослава Фаріон**, **Олена Харкевич**; по 10 дол. – **Іванна Городиська**, **Ліна Васюк**, **Ольга Люшняк**, **Стефанія Форович**, **Ірена Мицик**, **Любомира Шеремета**, **Софія Залуцька**; 5 дол. – **Віра Журавська**.

Родині висловлюємо ширі співчуття.

Оксана Мельник, скарбник Відділу.

У світлу пам’ять **бл. п. Софії Костюк** складаю 25 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.
Ліда Белендюк.

З нагоди уродин **Олі Папроцької** складаю 50 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя” (через 73-й Відділ СУА).
Ольга Папроцька.

У пам’ять **бл. п. Ольги Ящишин** складаю 20 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

Марія Попіль.

У світлу пам’ять **Ольги Ящишин** членки 65-го Відділу в Нью-Брансвик на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя” склали: по 50 дол. – **Ольга Городецька**, **Іванна Ратич**; 30 дол. – **д-р Іван і Наталка Головінські**; по 25 дол. – **Дарія Оріховська**, 65-й Відділ СУА; по 20 дол. – **Ірена Стпрожитник**, **Ярослав і Слава Букачівські**, **Володимир і Стефа Старожитники**, **Василь і Ольга Хомути**; по 10 дол. – **Марія Цісик**, **Мирослава Стойко**, **Марія Слободян**, **Осип і Надія Рінники**. Разом 300 дол. **Іванна Ратич**, скарбник Відділу.

У пам’ять дорогого чоловіка **Василь Заброцького** складаю 100 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя” (через 10-й Відділ СУА).

Анна Заброцька.

ЩИРО ДЯКУЄМО! Екзекутива СУА

СУСПІЛЬНА ОПІКА СУА

ПОЖЕРТВИ ЗА СЕРПЕНЬ

У пам’ять **бл. п. Люби Лешньовської**, дорогої матері, бабусі і прабабусі, діти, онуки і правнуки склали 100 дол. (через 33-й Відділ СУА ім. **Лесі Українки в Пармі, Огайо**) на адміністративні видатки СУА. **Лукія Медицька**, скарбник 33-го Відділу СУА.

ДОПОМОГА СИРОТАМ В УКРАЇНІ

У пам’ять **Володка Шортена** сиротам в Україні 25 дол. склала (через 17-й Відділ СУА) **Мирослава Тершаковець**.
Неля Плецінь.

У пам’ять мого дорогого чоловіка **бл. п. Василя Заброцького** складаю 100 дол. (через 10-й Відділ СУА) на допомогу сиротам в Україні.

Анна Заброцька.

Замість квітів на могилу нашої довголітньої членки **бл. п. Люби Лешньовської** **Нестор Шуст** склав 50 дол. (через 33-й Відділ СУА) на допомогу сиротам в Україні.

Лукія Медицька, скарбник 33-го Відділу.

Замість квітів на могилу **бл. п. Б. Масника** складаємо 50 дол. сиротам в Україні. Родині висловлюємо ширі співчуття. **Володимир і Ірена Воловчуки.**

Замість квітів на могилу **бл. п. Антонія Рубля**, сина нашої членки **Євгенії Харків**, сиротам в Україні (через 10-й Відділ СУА) склали: 25 дол. – **Анна Заб-**

роцька; по 20 дол. – Стефанія Нитяга, Теодозія і Володимир Гарасевичі, Надія і Френк Опушинські, Наталя Мацків, Галина Утриско; по 10 дол. – Анна Матковська, Анна Вомпель; 5 дол. – Анна Лихо. Родині висловлюємо щирі співчуття.

Управа і членки 10-го Відділу СУА.

У пам'ять бл. п. Люби Лешньовської, дорогої матері, бабусі і прабабусі, діти онуки і правнуки склали (через 33-й Відділ СУА ім. Лесі Українки в Пармі, Огайо) 165 дол. для допомоги сиротам в Україні.

Люкія Медицька, скарбник Відділу.

У пам'ять моєї дорогої матері бл. п. Ірени Левицької, членки Союзу Українок в Україні від 1933 р., згодом членки СУА, складаю 50 дол. для допомоги сиротам в Україні (батько Роман Левицький, бандурист і диригент хорових колективів, був сиротою).

Ірена Левицька організувала Відділи СУА у Нью-Джерзі, була Почесною членкою Управи СУА.

Ніля Герус. Юрій Левицький, брат.

ДОПОМОГА “БАБУСЯМ” В УКРАЇНІ

Замість квітів на могилу бл. п. Ірини Мокривської складаю 50 дол. для допомоги “Бабусям” в Україні.

Марта Рудик.

ФОНД ЧОРНОБИЛЯ СУА

У світлу пам'ять бл. п. д-ра Горста Бруншеде складаю 50 дол. (через 1-й Відділ СУА) для хворих дітей жертв Чорнобильської катастрофи. Дорогий Славці висловлюю щирі співчуття.

Ганя Білевич.

ЩИРО ДЯКУЄМО!

Дарія Дроздовська, референтка Суспільної опіки СУА.

Марія Соробей-Штогрин, скарбник.

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА

ПОЖЕРТВИ ЗА ЛИПЕНЬ

1,100 дол. – Володимира і Стефан Сливоцькі (64); 500 дол. – Exxon Mobil Foundation Employee Volunteer Program (завдяки Дарії Лісій (54); 450 дол. – 83-й Відділ СУА; 250 дол. – Наталія Кравчук (28); 166.92 дол. – Мирон Б. Кравчук BMS thru United Way; 50 дол. – Ірена Савчин Долл (75), Станіслава і Федір Корнюк; 30 дол. – Viktoriya Hyer (98); 25 дол. – Оля Савицька; 21 дол. – Рената Бігун (28); 20 дол. – Daniel A. Bazarko (98) BMS thru United Way; 15 дол. – Дарка Мазурик (98) BMS thru United Way; 10.50 дол. John Wasylyk (98) BMS thru United Way.

З НАГОДИ

З нагоди 40-ліття Стипендійної акції СУА, однієї з найкращих програм допомоги в Україні, на Стипендійну акцію СУА склали: 100 дол. – Оксана Ленець; по 50 дол. – Денис Беднарський, Орися Винник, Ольга Савчук, Роксоляна Сірий, 89-й Відділ СУА; по 25 дол. – Розалія Головка, Наталка Савчук, Роксоляна Савчук, Оленка Слободян-Кастеллі, Ганя Слободян; по 20 дол. – Михайлина Баран, Сильвія Кузів, Корнелія Лонкевич, Марія Мороз, Таня Паш. **Разом 575 дол. Всіх Божих благ бажають членки 89-го Відділу СУА у Кергонксоні.**

У ПАМ'ЯТЬ...

У світлу пам'ять бл. п. Марії Шепарович, довголітньої референтки стипендій 83-го Відділу СУА, складаю 50 дол. на Стипендійну акцію СУА. Родині висловлюю найсердечніші співчуття.

Марія Полянська, референтка стипендій СУА.

In loving memory of **Daniel Bilowchtchuk**, I am donating **\$1,000** to the UNWLA Scholarship Program. My sincerest condolences to his wife, Luba, and to his Christina, Andrea, and Mark.

William Figley.

Замість квітів на могилу бл. п. Петра Палки союзнянки, друзі та рідні склали пожертви (через 71-й Відділ СУА) для стипендій сиротам в Тернополі, які перебувають під опікою Стипендійної акції СУА: 2,500 дол. – Thomas & Frances McGregor Foundation; по 100 дол. – Люба Більовщук, Ірка, Микола і Гавриїл Глухі, Галина і Володимир Лойки, Агнес Швець з родиною; 60 дол. – Ірина і Ігор Дубчаки; по 50 дол. – Христя і Доналд Гербергі, Віра і Михайло Напори, Віра і Євген Палки, Аніта і Павло Роїки, Анна Палка Сивий, Марія і Роман Цигани, „Самопоміч”, Джерзі Ситі, Морін і Волтер Щупляки; 40 дол. – родина Глухів; по 25 дол. – Богданна Більовщук, Олена і Франк Вірстюки, Ronald & Lorraine Duryea, John & Mary Rooth; по 20 дол. – Галина Гаврилюк, родина Дубчаків, Іван і Едвард Зобчаки, Параскевія Команецька, Діма Комілевська, Оксана і Богдан Кузишини, James & Stephanie Leddy, Ілля і Марія Шевчуки, Параскевія Шеремета; по 10 дол. – Анастасія Біла, Марія Біла, Стефанія і Теодор Білоуси, Настуня Бридун, Дмитро Вох, Розалія Лойко.

Галина Гаврилюк, 71-й Відділ СУА.

ПОЖЕРТВИ ЗА СЕРПЕНЬ

Щиро дякуємо Ользі Савчук, референтці стипендій 89-го Відділу СУА в Кергонксоні, Н.-Й. за проведення збірки з нагоди 40-ліття Стипендійної акції СУА, а усім членкам та жертводавцям сердечне спасибі за підтримку.

Марія Полянська, референтка стипендій СУА.

1,000 дол. – UNWLA Branch 98, Holmdel/Middletown, NJ; 500 дол. – Ольга Люся Дудяк; 220 дол. –

Ірена Чайковська (93), Lydia C. Tarnavsky, Ірена Телок (89); **111.32 дол.** – Мирон Б Кравчук (90) BMS thru United Way; **110 дол.** – Orest Balytsky, DMD, (CA), Roman & Margaret Korychuk (FL), Luba M Levy (TX), Олена і Едвард Мельничуки (24), Леся і Мирон Стебельські (86), Надія Троян (108); **21 дол.** – Рената Бігун (28); **10 дол.** – Дарка Мазурик (98) BMS thru United Way; **7 дол.** – John Wasyluk (98) BMS thru United Way.

У пам'ять бл. п. **Марії Шепарович**, довголітньої відданої членки Об'єднання Українців в Америці „Самопоміч” в Нью-Йорку, складаємо **100 дол.** на Стипендійну акцію СУА.

Управа ОУА „Самопоміч” в Нью-Йорку.

ЩИРО ДЯКУЄМО!

Марія Полянська, референтка стипендій СУА.

М. Орися Яцусь, скарбник Комісії стипендій СУА.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В НЬЮ-ЙОРКУ

ПОЖЕРТВИ ЗА КВІТЕНЬ 2007 р.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА РОЗБУДОВУ МУЗЕЮ

У пам'ять моїх батьків бл. п. **Анни і Василя Кульчицьких** складаю **50 дол.**

Олена Кульчицька Папіж.

У пам'ять моєї дружини бл. п. **Марти Ярош** складаю **1,000 дол.**

Евстахій Ярош.

In memory of **Peter & Catherine Maczuzak** I am donating **\$5** (Morgan Stanley).

Ben Maczuzak.

У пам'ять бл. п. **Ярослава Біланюка** складаю **100 дол.**

Мирослава Вишивана.

У пам'ять бл. п. **Люби Прокоп** складаю **100 дол.**

Уляна Ільницька.

У пам'ять бл. п. **Ірени Мокривської** складаю **50 дол.**, а родині висловлюю щирі співчуття.

Ольга Городецька.

У пам'ять незабутньої товаришки шкільних років бл. п. **Ірени Мокривської** складаємо **50 дол.** через 86-ий Відділ СУА. Чоловікові Іванові і донькам з родинами засилаємо глибокі співчуття.

Любомира і Орест Бойки з родинною.

У пам'ять бл. п. **Володимира Заяця** складаємо **1,300 дол.**

Мирон і Маріянна Заяці.

У пам'ять бл. п. **Ольги Ганушевської** пожертви (через 47-ий Відділ СУА) склали: **по 100 дол.** – Marta Wune & Family, Ірена Руснак, Христина Венгльовська, Іванна Ганушевська; **по 50 дол.** – Наталія Гуран, Людвик Бах; **по 35 дол.** – Аріядна Лапичак Бах; **по 25 дол.** – Слава Коба, Ірена Гафткович, Галина Тицька; **по 20 дол.** – Dr. & Mrs. C. Stanfield, Тамара Гривак, Осип і Марія Костиви, Анна Сохоцька, Тарас і Рома Шоти, Ірена Михайлюк, Марія Лещин, Тетяна Шутер, Марія Лозинська; **15 дол.** – Марія Лілак, Ольга Червінська; **по 10 дол.** – Анастасія Лучанко, Марія Сипняк.

У пам'ять бл. п. **Ірени Мокривської** складаю **150 дол.**

Дарія Троян.

In memory of **Myron Osadca** I am donating **\$200.**

Douglas Flint

З НАГОДИ

З нагоди уродин нашої дорогої сестри й швагерки, Христі Шипилявої складаємо **70 дол.** на фонд розбудови Українського Музею. Христі бажаємо многа літа!

Ліда і Маркіян Стасюки.

Замість дарунку для мого сина Юрія Дейчаківського з нагоди його 50-их уродин складаю **1,000 дол.** на потреби УМ.

Надія Дейчаківська.

З вдячністю моїй родині та приятелям з нагоди моїх 80-их уродин складаю (через 47-ий Відділ СУА) **100 дол.** на потреби УМ.

Марія Лілак.

ЩИРО ДЯКУЄМО ЗА ПІДТРИМКУ!

Управа і адміністрація УМ

СПРОСТУВАННЯ

У квітневому числі (2007 р.) „НЖ“ (ст. 36, права колонка у списку “Пожертви”) слід читати: У пам'ять мого чоловіка бл. п. **Маркіяна Титли** складаю **1,000 дол.** **Наталія Титла.**

У вересневому числі „НЖ” (стор. 3, права колонка) у вірші Діми слід читати:

І тишу, на мрію схожу, /У серце своє перелить.

У вересневому числі „НЖ” у списку пожертв на Стипендійну акцію СУА (стор. 32) слід читати: „З нагоди 40-літнього ювілею Стипендійної акції **пересилаю листу жертводавців, які підтримали заклик 98-го Відділу жертвеними внесками**” і далі за текстом. У цій пожертві: слід читати „...по 25 дол. – **Марія О. Бачинська**”.

У пожертві: „Замість квітів на могилу бл. п. **Юрія Пастернака**, чоловіка членки 56-го Відділу СУА **Ольги Пастернак**, союзьки, друзі та родина склали: – слід додати – **(через 56-й Відділ СУА).**

У пожертві: У пам'ять довголітньої та активної членки 24-го Відділу СУА **Ірени Левицької** слід додати: „...складаємо **по 50 дол.**” і далі за текстом.

Другу пожертву знизу слід читати (**подаємо оригінал тексту**): **З нагоди 40 ліття Стипендійної акції СУА складаємо нашу скромну пожертву в сумі 50 дол.** і бажаємо багато років дальшої корисної праці для **потребуючої української молоді в Україні та інших країнах. Гратулюємо Вам за Ваші успіхи** і бажаємо всього найкращого.

За Управу 100-го Відділу

Галя Каськів, голова. **Оля Кузишин**, скарбник.

Просимо вибачити за недогляд. *Ред.*

ЯК ТИ ЛЮБИШ УКРАЇНУ

Як ти любиш Україну,
мій маленький друже?
– Нашу рідну Україну
люблю дуже, дуже!

З Україною нікого
в світі не боюся
і щоранку я до Бога
за неї молюся.

щоб була щаслива, дужа,
щоб була багата.
Я люблю її так дуже,
як маму і тата.

Олесь Лупій

ЖОВТЕНЬ

Вже котять тумани низами,
Хоч сонце ще променисте.
Берези з нього понизали
Своє золоте намисто.

Галина Гордасевич

Христина ЛІСОВЕЦЬКА

ДВІ ШАПКИ

Мама чомусь дуже довго не приходила з міста, аж Левчик і Славчик заскучали за нею.

До того в кімнаті було душно, бо ж був серпень. Хлопці вже перебавилися у всі ігри, які знали. Старший, Левчик, уже навіть думав заглянути до шафки, де лежали солодкі коржики. Але Мати Божа дивилася на них з ікони, отож коржиків самому не можна було брати.

Аж ось мама надійшла, рада така чомусь, усміхнена, весела. Обняла обидвох синків, поцілувала і сказала:

– Вітаю вас, діти мої, з Українською Державою!

Славчик тільки дуже-дуже обійняв та поцілував маму, а Левчик хотів знати:

– А що таке – „Українська Держава”?

Мама взяла хлопців на коліна і вже була б сказала, але надійшов тато. Також чогось дуже радий. Пригорнув маму, хлопців погладив по голівках – і сказав:

– Ну, діждалися ми! Наші хлопці будуть вже виростати у нашій вільній Державі!

Левчик спитав у тата знов, що це за держава і чому вільна, бо він такого ще не чув, але мама говорила з татом і неначе й не чула Левчика:

– То тепер ми зможемо вийняти із скрині ці дві шапки і повісити на стіні!

Левчик знов хотів знати, які це шапки та чиї вони, але мама витягнула з-під ліжка скриньку та почала чогось у ній пильно шукати. Хлопці й не знали, що така скринька у них під ліжком, тож хотіли бігти подивитися, але тато задержав їх:

– Почекайте, не поспішайте, погляньте, я вам гостинця приніс.

Ну, гостинець був важливіший за скриньку. Хто знає! Може, там і цукерки?

Але тато витягнув із кишені дві маленькі відзначки на припинках і прип'яв Левчикові та Славчикові на сорочини на грудях.

– Оце можете тепер носити, це знак нашої вільної України! Пригляньтесь до них добре!

Хлопці й так приглядалися вже, а Славчик навіть попробував язичком, чи вони солодкі.

– Ну що бачите? – спитав тато. – Якої вони краски?

– Синя й жовта! – зразу пізнав Левко.

– Така, як мамина су肯ка! – додав Славчик.

– Так, синя й жовта, така, як прапор нашої Держави. Така, як синє небо у погоду, та жовто-золота, як Боже сонце в небі.

– А що тут намальоване? – мусив спитати Левко.

– Цей знак зветься тризуб. Запам'ятайте: „тризуб”... Бачите, має три такі ніби зуби...

– Раз, два, три! – почислив уголос Славчик, щоб показати, що він вже вміє лічити...

Тато хотів далі говорити, але мама витягнула із скриньки дві якісь шапки. Трохи подібні до тих, що їх носили солдати на парадах, але трохи інші... Мама почистила їх щіткою від пороху, а тато знайшов два гачки, забив їх у стіну по обидва боки від ікони Матері Божої та повісив на них обидві шапки.

Левчик вже знов хотів щось спитати, але мама поставила на стіл обід і треба було чемно помити руки та сідати до столу.

Закінчення в наступному числі.

Микола ЛИСИЧ

ГОРОБИНА

Горобина

Край тину

Вся палає, мов жар.

Лине

Ключ журавлиний,

Їй гука з-понад хмар:

– Йде зима за гаями,

Змерзнуть віти твої,

Полетімо із нами

В дальні, теплі краї.

Горобина кива їм:

– Не зовіть, журавлі,

Бо тепліше немає,

Ніж на рідній землі.

Вся стоїть пурпурова,

Ніби жде у дворі,

Поки шалі пухові

Принесуть снігурі.

UNITED STATES POSTAL SERVICE Statement of Ownership, Management, and Circulation (All Periodicals Publications Except Requester Publications)

1. Publication Title: "OUR LIFE"
 2. Publication Number: 4 1 4 - 6 6 0
 3. Filing Date: 09/17/07
 4. Issue Frequency: MONTHLY EXCEPT AUGUST (11 ISSUES)
 5. Number of Issues Published Annually: 11
 6. Annual Subscription Price: \$25.00
 7. Complete Mailing Address of Known Office of Publication (Not printer) (Street, city, county, state, and ZIP+4®):
 OUR LIFE - 203 SECOND AVENUE, NEW YORK, NY 10003
 Contact Person: NATALIE DUMA
 Telephone (Include area code): (212) 533-4646
 8. Complete Mailing Address of Headquarters or General Business Office of Publisher (Not printer):
 Ukrainian National Women's League of America, Inc.
 203 Second Avenue
 New York, NY 10003
 9. Full Names and Complete Mailing Addresses of Publisher, Editor, and Managing Editor (Do not leave blank):
 Publisher (Name and complete mailing address):
 Ukrainian National Women's League of America, Inc.
 203 Second Avenue
 New York, NY 10003
 Editor (Name and complete mailing address):
 Irena Chaban c/o
 Our Life
 203 Second Avenue
 New York, NY 10003
 Managing Editor (Name and complete mailing address):
 Ukrainian National Women's League of America, Inc.
 203 Second Avenue
 New York, NY 10003
 10. Owner (Do not leave blank. If the publication is owned by a corporation, give the name and address of the corporation immediately followed by the names and addresses of all stockholders owning or holding 1 percent or more of the total amount of stock. If not owned by a corporation, give the names and addresses of all individual owners. If owned by a partnership or other unincorporated firm, give its name and address as well as those of each individual owner. If the publication is published by a nonprofit organization, give its name and address.)
 Full Name: Non-profit organization
 Complete Mailing Address: No stockholder
 11. Known Bondholders, Mortgagees, and Other Security Holders Owning or Holding 1 Percent or More of Total Amount of Bonds, Mortgages, or Other Securities. If none, check box: None
 Full Name: Complete Mailing Address: Non-profit organization
 Complete Mailing Address: No stockholder
 12. Tax Status (For completion by nonprofit organizations authorized to mail at nonprofit rates) (Check one)
 The purpose, function, and nonprofit status of this organization and the exempt status for federal income tax purposes:
 Has Not Changed During Preceding 12 Months
 Has Changed During Preceding 12 Months (Publisher must submit explanation of change with this statement)
 PS Form 3526, September 2006 (Page 1 of 3) (Instructions Page 3) PSN 7530-01-000-9931 PRIVACY NOTICE: See our privacy policy on www.usps.com

13. Publication Title: "OUR LIFE"
 14. Issue Date for Circulation Data Below: September 7, 2007
 15. Extent and Nature of Circulation:
 a. Total Number of Copies (Net press run): 2600
 Average No. Copies Each Issue During Preceding 12 Months: 2318
 No. Copies of Single Issue Published Nearest to Filing Date: 2296
 b. Paid Circulation (By Mail and Other Means):
 (1) Mailed Outside-County Paid Subscriptions Stated on PS Form 3541 (Include paid distribution above nominal rate, advertiser's proof copies, and exchange copies): 2318
 (2) Mailed In-County Paid Subscriptions Stated on PS Form 3541 (Include paid distribution above nominal rate, advertiser's proof copies, and exchange copies): 0
 (3) Paid Distribution Outside the Mails including Sales Through Dealers and Carriers, Street Vendors, Counter Sales, and Other Paid Distribution Outside USPS®: 5
 (4) Paid Distribution by Other Classes of Mail Through the USPS (e.g. First-Class Mail®): 0
 c. Total Paid Distribution (Sum of 1b(1), (2), (3), and (4)): 2323
 d. Free or Nominal Rate Copies (Sum of 1d(1), (2), (3), and (4)):
 (1) Free or Nominal Rate Outside-County Copies included on PS Form 3541: 1
 (2) Free or Nominal Rate In-County Copies included on PS Form 3541: 1
 (3) Free or Nominal Rate Copies Mailed at Other Classes Through the USPS (e.g. First-Class Mail) and Outside the Mail: 0
 (4) Free or Nominal Rate Distribution Outside the Mail (Carriers or other means): 130
 e. Total Free or Nominal Rate Distribution (Sum of 1d(1), (2), (3) and (4)): 132
 f. Total Distribution (Sum of 1c and 1e): 2455
 g. Copies not Distributed (See instructions to Publishers #1 (page #3)):
 Total (Sum of 1f and g): 2600
 h. Total (Sum of 1e and g): 94.62
 i. Percent Paid (15c divided by 1d times 100): 2600
 16. Publication of Statement of Ownership:
 If the publication is a general publication, publication of this statement is required. Will be printed in the October 2007 issue of this publication. Publication not required.
 17. Signature and Title of Editor, Publisher, Business Manager, or Owner: Yena Chaban, editor
 Date: 09/18/07

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ПОЧЕСНА ГОЛОВА СУА
Анна Кравчук

Ірина Куровицька — голова СУА

ЕКЗЕКУТИВА

Оксана Фаріон
Марта Данилюк

Софія Геврик

Маріянна Заяць

Лідія Баб'юк
Марія Томоруг'
Рома Шуган
Рената Заяць
Ірена Стецьків
Віра Кушнір

РЕФЕРЕНТУРИ

Дарія Дроздовська
Христина Швед
Уляна Кобзар
Марія Полянська
Ольга Тритяк

- 1-ша заступниця голови
- 2-га заступниця голови для справ організаційних
- 3-тя заступниця голови для справ культури
- 4-та заступниця голови для справ зв'язків
- протоколярна секретарка
- українськомовна секретарка
- фінансова секретарка
- скарбник
- вільна членка
- вільна членка

- суспільної опіки
- виховна
- мистецтва і музею
- стипендій
- архівальна

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Дарія Завадівська
Христина Хомин-Іжак
Надія Савчук
Марта Стасюк
Ольга М. Луків
Іванна Шкарупа
Любомира Калін
Уляна Зінич
Люба Кушнір-Дряньська
Уляна Глинська

- Дітройт
- Філадельфія
- Нью-Йорк
- Північний Нью-Йорк
- Нью-Джерсі
- Огайо
- Чікаґо
- Нова Англія
- Центральний Нью-Йорк
- зв'язкова віддалених відділів

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Іванна Ратич
Надія Цвях
Анна Рак
Лідія Закревська
Леся Ґой

- голова
- членка
- членка
- заступниця членки
- заступниця членки

Оксана Скипакевич Ксенос — парламентарист

Ірена Чабан — головний редактор журналу "Наше Життя"
Тамара Стадниченко — редактор англійської частини журналу

THE NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

HONORARY PRESIDENT
Anna Krawczuk

Iryna Kurowyckyj — President

EXECUTIVE COMMITTEE

Oxana Farion
Marta Danyluk
Sophia Hewryk
Mary Ann Zajac
Lidia Babiuk
Maria Tomorrow
Roma Shuhan
Renata Zajac
Irena Stecki
Vera N. Kushnir

- 1-st Vice President
- 2nd VP — Membership
- 3rd VP — Culture
- 4th VP — Public Relations
- Recording Secretary
- Corresponding Secretary (ukr.)
- Financial Secretary
- Treasurer
- Member-at-Large
- Member-at-Large

STANDING COMMITTEES

Daria Drozdovska
Christine R. Shwed
Uliana Kobzar

Maria Polanskyj
Olga Trytyak

- Social Welfare Chairwoman
- Education Chairwoman
- Arts and Museum
- Scholarship/Student Sponsorship Program Chairwoman
- Archives Chairwoman

REGIONAL COUNCILS

Daria Zawadiwsky
Christine Chomyn-Izak
Nadia Sawczuk
Martha Stasiuk
Olha M. Lukiw
Iwanna Shkarupa
Lubomyra Kalin
Uliana Zynych
Luba Kushnir Dryansky
Uljana Hlynsky

- Detroit
- Philadelphia
- New York City
- New York - North
- New Jersey
- Ohio
- Chicago
- New England
- New York - Central
- Liaison for Branches-at-Large

AUDITING COMMITTEE

Joanna Ratych
Nadia Cwiach
Anna Rak
Lidia Zakrewsky
Lesia Goj

- Chairwoman
- Member
- Member
- Alternate
- Alternate

Oksana Skypakewych Xenos — Parliamentarian

Irena Chaban — Editor-in-Chief "Our Life"
Tamara Stadnychenko — English editor "Our Life"

Канцелярія СУА / UNWLA Inc. HEADQUARTERS: 203 Second Avenue, New York, NY 10003
Tel.: (212) 533-4646 • Fax: (212) 533-5237

Електронна пошта / e-mail: unwla@unwla.org
Website: www.unwla.org

Адміністратор бюро — **Наталія Дума**
Office administrator — **Natalia Duma**
Години урядування: 8:30 – 2:00

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА / UNWLA Inc. SCHOLARSHIP PROGRAM:

171 Main Street, P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Tel.: (732) 441-9530 • E-mail: MariaPolanskyj@verizon.net
Maria Polanskyj, Chair

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM:

222 East 6th Street, New York, NY 10003
(212) 228-0110 • Fax (212) 228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

*Periodicals Postage Paid at New York, NY and at
Additional mailing offices (USPS 414-660).*

*Вставка із жіночої сорочки. Село Ощів, Холмщина. Перша половина XX ст.
Власність Валі Балеї. Вишивати чорними нитками. Рисувала Ольга Трачук.*